

Evanghelia după Matei

Capitolul 24-25

24:1-51 – Dărâmarea Templului și venirea Fiului Omului

După confruntarea dintre Isus și mai marii lui Israel, urmează un discurs al Mântuitorului adresat ucenicilor Săi. Discursul marchează și finalul acestei secțiuni, o secțiune care a început tocmai în capitolul 19. Este foarte interesant faptul că, după demascarea fățarniciei liderilor lui Israel, Isus adresează mai multe atenționări viitorilor lideri spirituali ai Bisericii. În mod cert, nu e vorba de o simplă coincidență. Tentația cea mai mare a liderului este fățarnicia. Aceeași tentație care a doborât liderii lui Israel și pe Israel ca națiune avea să curteze și liderii Bisericii și Biserica în ansamblul ei. Liderii lui Israel și poporul Israel au ratat din pricina fățarniciei momentul istoric al recunoașterii lui Mesia. Dar același pericol este valabil și pentru Biserică. Din pricina fățarniciei, Biserica poate rata momentul venirii în glorie al lui Isus. Isus a venit să aducă lui Israel mîntuire, dar i-a adus judecată. La fel se poate întîmpla cu Biserica. Isus va veni să aducă izbăvire Bisericii, dar unei părți din Biserică îi va aduce judecata. Iar rădăcina căderii spirituale a Bisericii va fi aceeași: fățarnicia! Nu este întîmplător că atât robul necredincios din cap.24, cât și robul necredincios din cap.25 suferă de fățarnicie! Deci, capitolul 23 s-a adresat tot bisericii. De aceea a meritat să petrecem atât de mult timp pentru a arăta cum arată fățarnicia în interiorul Bisericii.

Pe cap.24 am scris deja un comentariu (care este inclus în comentariul pe cap.2 din 2 Tesaloniceni) și cap.24-25 au reprezentat pasajul principal din care am susținut o conferință despre venirea Domnului și strângerea untdelemnului în candelă. Atât comentariul pe 2 Tesaloniceni cât și conferința se găsesc pe pagina web a Bisericii Neemia. De aceea, voi încerca în comentariul de față să nu reiau lucrurile deja scrise sau spuse la conferință, ci să insist pe alte elemente noi. Atât în comentariul pe 2 Tes., cât și la conferință am insistat pe tiparele profetice din aceste capitole. Acum voi insista mai mult pe legătura dintre aceste capitole și ansamblul Evangheliei după Matei.

24:1-3 – Punctul de plecare al discursului

Deși Isus tocmai anunțase în 23:37-39 că Domnul va părăsi atât Templul cât și Ierusalimul ca pedeapsă pentru fățarnicia poporului, ucenicii se apropie de El pentru a-i arăta clădirile Templului. Acest lucru ne arată cât de legați erau ucenicii de Templu. Era însă și o legătură idolatră ca cea radiografiată în Ieremia 7. Se pare că ucenicii nu au înțeles avertismentul

din 23:39. Și atunci Isus le spune direct că nu va mai rămânea piatră pe piatră din Templu. Această replică șocantă a Mântuitorului trezește în ucenici următoarele întrebări:

- CÂND se vor întâmpla aceste lucruri (dărâmarea Templului)?
- CARE va fi SEMNUL venirii Tale și
al sfârșitului veacului acestuia?

De ce apare și a doua întrebare? Observăm că ucenicii au înțeles că Isus va veni și în glorie. Iar ei erau centrați pe această venire în glorie a lui Isus. Și știm că era o percepție și așteptarea idolatră a venirii în glorie a lui Isus. Pentru ei această venire însemna înălțarea lor spre slava lor în Împărăția lui Dumnezeu. Ei doreau ca această venire să aibă loc cât mai repede. Și când Isus le spune despre un alt eveniment (dărâmarea Templului) care va avea loc în acest veac, deci înainte de sfârșitul veacului, atunci ei sunt derutați...Se întreabă dacă va mai dura mult până la dărâmarea Templului...Se întreabă poate dacă acest eveniment va coincide cu venirea Fiului Omului și eventual, dacă va constitui un semn pentru venirea Fiului Omului. Și întreabă care va fi până la urmă SEMNUL venirii în glorie a Fiului omului....Ei nu doar că așteptau idolatru era mesianică, dar în calendarul lor nu mai încăpea o perioadă prea lungă între momentul prezent și instaurarea erei mesianice. Ei deja aveau o vârstă....deja lăsaseră totul pentru Isus...trebuia să vină odată și cât mai repede și răsplata. În agenda lor nu mai era loc pentru perioada de suferință pentru Hristos și pentru perioada în care Evanghelia să fie dusă la toate popoarele. De aceea, Isus le răspunde mai întâi insistând pe faptul că:

- Sfârșitul nu va fi îndată....
- Tulburările din istorie NU constituie semne al iminenței sfârșitului...
- Ei vor avea de suferit mult pentru Domnul....
- Evanghelia va fi propovăduită în toată lumea....și de-abia ATUNCI va veni sfârșitul.

24:4-14 – *Agenda lui Dumnezeu NU coincide cu agenda ucenicilor,*

sau

CÂND NU va fi sfârșitul și CARE NU sunt semnele sfârșitului

Primul lucru pe care Isus îl spune ucenicilor este: *băgați de seamă să nu vă înșele cineva.* Poziția de a fi în AȘTEPTARE este o poziție în care ești VULNERABIL. Căci dacă

aștepti IZBĂVIREA poți fi repede înșelat de o falsă IZBĂVIRE. Dacă nu ai aștepta IZBĂVIREA nu ai mai fi în această poziție de vulnerabilitate. Dar tocmai pentru că o aștepti, poți fi ușor înșelat prin sosirea unei false izbăviri. David aștepta să fie înălțat de Dumnezeu Împărat peste Israel. Trebuia să aștepte, căci așteptând, onora promisiunea pe care i-a făcut-o Domnul. Și în acest context al așteptării, Saul și slujitorii săi adorm în peștera în care se ascundeau David și oamenii lui. Și oamenii lui i-au spus: „Iată că a sosit izbăvirea! Domnul împlinește în sfârșit promisiunea! Domnul îl dă pe Saul în mâinile tale! I-ai viața și pune mâna pe împărăție!” Dar David a cunoscut că acea izbăvire nu venea de la Domnul, ci că era o falsă izbăvire. Era de fapt o capcană demonică ce luase doar înfățișarea unei izbăviri divine. Și pentru David câștigarea Împărăției însemna SFÂRȘITUL unei perioade de CHIN, și un NOU început în siguranță și fericire. Izbăvirea era reală, era de dorit, era promisă de Dumnezeu și punea capăt unei perioade de presiune cumplită la care era supus David: presiune spirituală, psihică, fizică....Și cu cât presiunea e mai mare, cu atât îți dorești mai mult să vină izbăvirea, cu atât ești mai dispus să scazi standardele și să îl confunzi pe Ismail cu Isaac. David a știut însă că IZBĂVIREA care vine de la Dumnezeu oglindește slava lui Dumnezeu și nu poate intra în contradicție cu caracterul lui Dumnezeu. Pentru că Îl cunoștea profund pe Domnul, David a putut să-și dea seama că acea IZBĂVIRE din peșteră nu era de la Domnul. Nu era de la Domnul pentru că David ar fi trebuit să se atingă de Unsul Domnului, iar el nu primise această autoritate. Pentru că ar fi însemnat ca David să pună mâna pe împărăție și nu să primească împărăția. Pentru că ar fi însemnat ca David să impună poporului domnia lui și nu să fie chemat de acesta ca împărat, pentru că David ar fi creat un precedent în istoria lui Israel care ar fi legitimat uciderea împăratului. Cât de diferită este această falsă izbăvire de izbăvirea care a venit de la Domnul, când Saul a murit în bătălie, când cei din Iuda și apoi tot poporul au venit la David și l-au rugat să domnească peste ei. Și acest lucru s-a întâmplat și la vremea potrivită CÂND David era pregătit să fie împărat, când harul pentru viața lui Saul se sfârșise, când poporul s-a căit și avea inima pregătită să-l primească pe David. David a acceptat agenda divină, chiar dacă ea mai însemna câțiva ani de chin pentru el. Și el a așteptat o izbăvire care să oglindească slava Domnului. Domnul nu poate izbăvi decât ca un Dumnezeu. El nu coboară niciodată standardele. Să învățăm să nu le coborâm nici noi.

Ucenicii erau într-o situație cu atât mai vulnerabilă în a fi înșelați cu cât așteptarea lor era idolatră, cu cât nu înțelegeau în ce va consta această eră mesianică, cu cât suferința nu avea niciun loc în viitorul lor, cu cât agenda lor era atât de diferită de cea a cerului. Și de aceea, primul lucrul pe care Isus le spune ucenicilor este: băgați bine de seamă să nu vă înșele cineva...Dar Isus nu le spune să nu aștepte pentru a părăsi poziția de vulnerabilitate. Isus le spune SĂ rămână în AȘTEPTARE, dar le oferă suficiente RESURSE ca cel rău să nu profite de această așteptare pentru a-i amăgi. Isus îi învață CE să aștepte, CUM să aștepte, și după ce agendă. Și Isus le prezintă AGENDA divină care nu coincidea deloc cu agenda lor.

Și iată ce află ei din agenda divină:

- ***Sfârșitul nu va fi ÎNDATĂ!!!!*** Deci nu va fi imediat peste câteva zile. Se vor mai întâmpla multe evenimente pe scena istoriei: dărîmarea Ierusalimului, războaie, cutremure, prigoane, amăgiri spirituale. Deci e vorba de zeci de ani măcar!!!
- ***Mulți vor profita de această așteptare și se vor da drept Hristos sau vor spune că Hristos este aproape.*** Prin aceasta vor crea confuzii imense. Ele vor defocaliza Biserica de la adevăratele lupte spirituale, de la ducerea Evangheliei la marginile pământului, De asemenea, vor abate Biserica de la Hristosul cel adevărat, vor aduce bisericii dezamăgiri false. Adică ei vor crede că Domnul le-a vorbit, înștiințându-i că Isus va reveni în cutare dată istorică. Data va veni, dar nu și Isus. Și ei se vor răzvrăti împotriva Domnului. Privind în istoria Bisericii, observăm cu diavolul a profitat de poziția de așteptare în care se află Biserica pentru a amăgi pe mulți în diverse feluri. Aceste amăgiri au avut loc și în primul secol, în special în contextul dărîmării Ierusalimului când unii evrei s-au dat drept Mesia care va aduce izbăvirea promisă. Unii au spus că s-au întâlnit cu Mesia care i-a înștiințat că va izbăvi și Ierusalimul și templul. Și în acel context atacul era mult mai greu căci creștinismul încă nu se desprinsese de iudaism și faptul că Isus este Mesia era ceva nou și îndelung contestat.
- ***Tulburările din istorie NU CONSTITUIE SEMNE ale iminenței sfârșitului veacului.*** Of, cât de clar spune Isus acest lucru: războaiele, răscoalele, cutremurele, foametea, epidemiile NU CONSTITUIE semne ale sfârșitului. Dar timp de 2000 de ani, când a fost un război mai mare, o foamete mai mare, o epidemie mai mare, mulți credincioși au spus: sfârșitul e aproape! Așa au spus și la primul și la al doilea război mondial. Așa s-a spus și la ciuma care a sfâșiat Europa. Și acum continuăm această abordare paranoică a escatologiei. Dacă ar începe cel de-al treilea război mondial oare ce am spune: sfârșitul e aproape! Dar răspunsul este altul: poate da, poate nu. Nu știm, Un război nu constituie un semn al iminenței sfârșitului. Dacă ar începe acum o prigoană în Europa, oare nu am spune: „Sfârșitul este aproape?” Dar nici PRIGOANA nu constituie un semn clar al sfârșitului. Toate acestea, inclusiv prigoanele, constituie realități care au străbătut întreaga istorie. Ele constituie DOAR începutul durerilor. Dar care va fi DUREREA CEA MARE, COMPLETĂ? Din text pare să fie tocmai sfârșitul veacului și judecata viitoare, tocmai aruncarea în acel locul unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților. Nu avem niciun indiciu în text că DUREREA cea mare va fi în timpul lui Anticrist. De fapt Anticristul lipsește cu desăvârșire din escatologia Mântuitorului! De aceea, să îl lăsăm deocamdată în pace, și să luăm textul așa cum este.
- ***Să nu vă înspăimântați!*** – un alt pericol este TEAMA. Tulburările istorice dau senzația de hazard, de faptul că orice s-ar putea întâmpla oricând, că suferința nu este sub controlul lui Dumnezeu, ci se aruncă fără control peste lume. Dar toate aceste tulburări TREBUIE să se întâmple. Ele FAC PARTE din agenda lui Dumnezeu. Ele au un scop, un rost. Ele sunt sub controlul lui. Istoria este în palmele Lui. El va proteja și sprijini pe copiii Săi în mijlocul acestor tulburări. Nu-i va uita. Nu vor fi încercări mai mari decât

pot duce. Și aceste tulburări au deci un rol. Ele creează un cadru propice pentru întoarcerea oamenilor la Domnul. El le arată că sunt sub mânia lui Dumnezeu, că nu trăiesc în rai și că va fi o judecată finală. În necazuri vor striga la mine, cum zice profetul; Biserica va fi și ea afectată de foamete...dar va fi nevoie de foamete, de ciură, de războaie, ca oamenii să se trezească din somnul lor și să caute pe Domnul. Aceste evenimente reprezintă un ajutor și nu o piedică pentru a fi mărturie. Deci nu înspăimântați, căci toate acestea sunt pe agenda lui Dumnezeu și au un rol important.

- ***În mijlocul acestor tulburări istorice, Biserica va fi atacată prin prigoană fizică și duhuri de amăgire.*** Dacă te lași derutat de tulburările de pe scena istoriei, nu vei fi atent la ATACUL diavolului împotriva ta. Tu aștepti să vină din clipă în clipă Isus, și deodată vine o prigoană sau un atac demonic. În mod clar ești prins de atac NEPREGĂTIT. Căci te relaxezi și aștepti IZBĂVIREA, dar în loc să vină IZBĂVIREA vine o nouă încercare, o nouă suferință! Alături de aceste tulburări din istorie care vor afecta Biserica, Biserica va avea parte de atacuri speciale din partea celui rău. Deci mare atenție la pericolul defocalizării! Privești spre scena istoriei și nu vezi atacul din spate pe care-l pregătește cel rău.
- ***Mulți vor cădea, mulți vor fi înșelați, dragostea celor mai mulți se va răci.*** Și cred că Isus se referă în primul rând la Biserica. El anunță de la început că Biserica universală nu va fi un exemplu desăvârșit de loialitate și credincioșie. Nu puțini, ci MULȚI creștini vor fi amăgiți, MULȚI vor cădea de la credință, și dragostea celor mai MULȚI se va răci. Și acest lucru e adevărat în toată istoria Bisericii. Ne aducem aminte de cele 7 scrisori adresate celor 7 biserici din Asia Mică. Iată că din 7 Biserici, dragostea la 5 dintre ele s-a răcit. Deci dragostea celor mai mulți se va răci. Răul se va înmulți și în lume și în Biserica. Și ca efect, iubirea de Domnul va fi sfâșiata de iubirea de lume. Duhurile de amăgire, suferința din prigoane, poftele păcatului...toate vor contribui la căderea multora. Și ce poate fi mai dureros decât să vezi cum frații cad de la credință și cum se transformă apoi în vânzători ca Iuda? Mântuitorul le spune dinainte nu doar că vor fi prigoniti, ci că și mulți creștini vor cădea de la credință în prigoană. Isus nu vrea ca ei să fie LUAȚI prin surprindere nici de prigoane, și nici de căderea de la credință a fraților. Durerea va rămâne. Dar ea va fi mai mică, ea nu va produce acel șoc total neașteptat care ne poate dezechilibra total. Faptul că ȘTIM MAI DINAINTE că vom trece prin aceste tipuri de atacuri și suferințe ne face în mod cert să fim MAI PREGĂTIȚI atunci când ele vor veni.
- ***Cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit.*** În joc e chiar mântuirea noastră. Poți începe bine, dar să finalizezi prost. Mare pagubă aduce teologia care insistă în mod obsesiv că cel care se naște din nou în mod autentic nu poate să cadă de la credință și că în mod cert va duce credința până la capăt. Dar nu este așa. POȚI să nu rabzi până la sfârșit. Poți alege necredința, poți pierde credința, poți să cazi din har. De aceea insistă Mântuitorul pe o veghere permanentă zi de zi. 50 de ani trăiți în credință cu Domnul nu garantează în sine biruința spirituală din anul 51 de credință. Mântuirea e doar prin credință, dar aceasta

este o alegere care se reînnoiește zi de zi. În anul 51 poți alege să crezi mai puțin, să nu mai rabzi... să nu mai aștepti și să pierzi TOTUL! Mântuitorul îi atenționează să nu se culce pe o ureche. **Sfârșitul** și nu începutul credinței va aduce mântuirea eternă sufletului nostru!

- ***Evanghelia va fi vestită în toată lumea...atunci va veni sfârșitul.*** Isus aduce în discuție pe Neamuri. Pe agenda ucenicilor nu era timp, loc, rațiune pentru evanghelizarea Neamurilor. Dar Isus îi anunță că doar atunci când Evanghelia va ajunge la toate neamurile va veni sfârșitul. Sfârșitul nu poate veni ÎNAINTE de evanghelizarea tuturor Neamurilor. Acest lucru este important pentru ca ei să fie focalizați NU PE SEMNELE vremurilor, ci pe împlinirea mandatului lor. Deci, indiferent de prigoanele sau necazurile din istorie care vor veni, datoria, prioritatea, partea Bisericii este să îplinească Marea Trinitere. Istoria, vremurile, soroacele sunt în mâna lui Dumnezeu, aceasta e partea Lui. Și el Și-o va face în mod desăvârșit! Deci să lăsăm istoria și semnele ei în mâna lui Dumnezeu, iar noi să ne concentrăm atenția pe partea noastră, respectiv pe împlinirea mării Triniteri. De asemenea, observăm că ducerea Evangheliei la toate Neamurile nu constituie un SEMN pentru sfârșit. Căci nu putem ști exact ce înseamnă ca Evanghelia să slujească de mărturie tuturor Neamurilor și de asemenea, e dificil pentru un credincios să VIZUALIZEZE acest moment în istorie. Deci v.14 este rostit pentru a responsabiliza Biserica în împlinirea Marii Triniteri și nu pentru a oferi UN SEMN recognoscibil legat de vremea SFÂRȘITULUI. Legătura dintre v.10-13 și v.14 reprezintă o veste bună. Nu e nevoie ca majoritatea Bisericii să fie credincioasă ca Evanghelia să ajungă la marginile pământului. În ciuda faptului că dragostea celor mai mulți se va răci, Evanghelia va ajunge la marginile pământului. Rodul iubirii are un impact atât de mare în văzduh, încât e suficient ca o MINORITATE din Biserică să fie fidelă Domnului pentru ca Evanghelia să ajungă la toate popoarele. Nu Biserica în totalitatea ei, ci rămășița ei credincioasă va împlini Marea Trinitere. Deci provocarea nu este de a încerca să trezești și să schimbi ÎNTREAGA BISERICĂ, ci de ai fi tu însuși parte din acea rămășiță credincioasă care poate face diferența! Acest adevăr e valabil cred și la o Biserică locală. Nu prea există acea Biserică în care TOȚI, pe termen lung, cresc în iubire. În Biserică sunt și credincioși tari și slabi, și unii duali, și mulți care se complac, care rodesc puțin și greu...Dar se pare că Dumnezeu Își poate duce mai departe lucrarea printr-o Biserică locală dacă există o parte (în care să se regăsească în mod obligatoriu conducerea Bisericii!!) care să crească mereu în iubire! Este o încurajare să știi acest lucru!

O mică aplicație legată de așteptarea care ne face vulnerabili. Ne aducem din nou aminte de David. Vulnerabilitatea crește în urma unei perioade de presiune prelungită. Căci presiunea crește, timpul trece, puterile ni se istovesc. NE DORIM atât de mult să vină izbăvirea pentru a se pune capăt presiunii inumane la care suntem supuși. Și începem să ne dorim IZBĂVIREA atât de mult! Prea MULT chiar! Și atunci vom fi MAI DISPUȘI să scădem

standardele, să-l confundăm pe Ismail cu Isaac, să-i urmăm pe cei care spun că sunt Hristos sau că Hristosul e aproape. După o perioadă de presiune intensă suntem mai dispuși ca oricând să ne lăsăm amăgiți și să primim o izbăvire falsă. Oare nu a fost așa cu Biserica care după două secole de prigoană a mai primit o prigoană, cea a lui Dioclețian (dacă nu îl încurc cu Domițian) care a fost în tot imperiul și cea mai lungă dintre toate (10 ani). EXACT după această perioadă de presiune prelungită vine Constantin Cel Mare care invită Biserica să primească putere în stat! Oare este întâmplător? Credincioșii așteptau IZBĂVIREA! Era legitim să o aștepte. Orice încercare și orice prigoană e limitată în timp. Izbăvirea va veni până la urmă. Dar CUM și CÂND? Oare nu au văzut ei invitația lui Constantin ca pe IZBĂVIREA lui Dumnezeu? Oare nu s-au rugat ei 10 ani de zile pentru încetarea prigoanei? Oare nu Dumnezeu le-a răspuns? Cum ar fi reacționat Constantin dacă Biserica i-ar fi refuzat invitația? Poate ar fi inițiat o nouă prigoană...Oare nu a fost un test teribil pentru Biserica? Oare nu trebuia Biserica să primească pacea și libertatea, dar să refuze privilegiile, puterea, sprijinul financiar, apropierea de stat?

Revin la viața noastră. Cu toții vom trece prin perioade prelungite de presiune așteptând O IZBĂVIRE. Poate fi vorba de o CRIZĂ financiară, de un context relațional dificil etc. Și izbăvirea va veni într-un fel sau altul. Încercările sunt limitate în timp. Ele se schimbă. Dar înainte să vină acea izbăvire din partea Domnului, vor veni multe pseudo-izbăviri...Oare cum ar pune Domnul capăt unei perioade de criză financiară? Oare cum ar pune capăt cel rău acestei perioade? Oare cum ar arăta pseudo-finalul din peștera în care doarme Saul și finalul glorios adus de însuși Dumnezeu la vremea potrivită!?

Ne aducem aminte și de Anticrist, El va seduce Biserica. Dacă el va veni pe scena istoriei DUPĂ o prigoană mondială? Dacă va veni ca Izbăvitor al Bisericii? Dacă primul lucru care-l va face va fi să pună capăt prigoanei și să înalțe Biserica? Dacă va simula o a doua venire a lui Hristos? Dacă o va simula-o de mai multe ori? Dacă prigoana se va prezenta ca judecata lui Hristos asupra celor ce nu cred în el? Dacă în perioada de prigoană de la final atît prigoana DAR ȘI SEMNELE făcute de Anticrist vor crește progresiv? Dacă alături de PRESIUNE va crește SIMULTAN și forța imitării izbăvirii? Oare ce vom face: oare vom scădea standardele? Oare vom accepta că Anticrist este adevăratul Dumnezeu și că izbăvirea Sa este de fapt cea promisă de Isus? Dar dacă-l vom cunoaște pe Isus și gloria Sa vom ști că izbăvirea Sa trebuie să reflecte gloria Sa. Nu vom scădea standardele și ca David de altădată, vom respinge kitsch-ul de izbăvire propus de cel rău!

24:15-26 – Avertizarea Bisericii din Iudeea de a fugi în munți în contextul conflictelor militare din Iudeea dintre evrei și romani (66-70 d.H.) care au dus la dărâmarea Templului și pustiirea Ierusalimului

Este esențial să înțelegem că acest pasaj se adresează în primul rând creștinilor din Ierusalim și din Iudeea care aveau să prindă în viață sângerosul război dintre romani și evrei din perioada 66-70 d.H. Acest război a dus la pustiirea Ierusalimului și dărâmarea Templului. Vom face un [Ev.Matei](#)

prim exercițiu de a înțelege semnificația fiecărui verset în contextul evenimentelor legate de dărâmarea Templului.

V. 16 - Îndemnul lui Isus este cât se poate de clar: *atunci cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munți!* În acea perioadă istorică, atât în Ierusalim cât și în Iudeea a fost un iad. Evreii s-au revoltat nebunește împotriva Romei. Roma s-a umplut de mânie. Oștile romane au luat cetate după cetate din Iudeea ucigând și nimicind tot ce întâlnea. Dar în același timp, atât Ierusalimul cât și toată Iudeea s-a umplut de grupuri de tâlhari formate din evrei sau din străini ce locuiau în acele regiuni. Aceste grupuri de tâlhari prădau, jefuiau, omorau, batjocoreau tot ce întâlneau. Fiecare sat, fiecare locuință era sortită chinului, batjocurii și morții. Ce scăpa de sabia romană cădea sub sabia tâlharilor. A fost efectiv un iad. Iar una din cele mai mari capcane pentru evrei a fost să se unească cu rebelii și să participe în războiul împotriva Romei. E important să știm că nu doar Ierusalimul a suferit enorm, ci întreaga Iudee. Avertismentul era deci atât pentru creștinii din Ierusalim cât și pentru creștinii din toată Iudeea. Singura soluție ca să scapi cu viață din acest iad era să te ascunzi în munți până avea să treacă pârjolul. Isus îi înștiința pe creștini că acesta nu era războiul lor, că nu trebuiau să rămână în Ierusalim sau în Iudeea ca martori, că nu trebuiau să se implice absolut deloc în conflictul iudeo-roman, (nu trebuiau să ia nici partea Romei, nici partea evreilor), că efectiv TREBUIAU literalmente să FUGĂ de acel context. Era un context al judecării pentru evrei. Era judecata lui Dumnezeu. Nu trebuiau nici să se împotrivescă ei, și nici să cadă sub durerile ei. Iată o suferință care vine peste o parte din lume care nu trebuia să afecteze Biserica. Biserica este pur și simplu înștiințată de Isus să evite prin FUGĂ confruntarea cu un mare necaz.

v. 17-18 - Evenimentele s-au desfășurat cu o mare rapiditate. Atât înconjurarea Ierusalimului de trupele romane cât și măcelul care a cuprins întreaga Iudee s-a desfășurat cu mare viteză. Nu era timp de analizat. Trebuia să acționezi repede. Trebuia cât mai repede să iei decizia să te ascunzi în munți. Dacă ezitai, riscai să fii prins în valul de rătăcire și de măcel care avea să cuprindă Iudeea și să nu mai scapi cu viață. Iată de ce Mântuitorul insistă ca cel ce este la câmp să nu se pogoare să-și ia haina etc.

v. 15 - Dar care era SEMNUL care te înștiința că a sosit momentul fugii? Este cel din v.14. Profetul Daniel profetise atât despre urâciunea care va fi așezată în Locul Sfânt cât și despre dărâmarea Templului (Vezi Daniel cap. 2 și comentariile pe Daniel 9, din 2 Tes, cap.2). Imaginea urâciunii puse în locul Sfânt însemna PROFANAREA TEMPLULUI. Deci profanarea Templului de la Ierusalim era SEMNUL că a sosit momentul fugii. Profetia despre profanarea Templului din cartea Daniel este una complexă care vizează mai multe faze de împlinire. Prima fază a avut loc în perioada lui Antiohus Epifanes, cel care a jertfit o scroafă pe altar (în jurul anului 165 î.H.). A doua fază de împlinire are loc în jurul anului 70. d.H. În timp ce romanii se apropiau de Ierusalim, în Ierusalim mai multe grupări de tâlhari au pus mâna pe putere. Aceste grupuri de tâlhari au început să se lupte printre ele. Nu doar că au dat foc proviziilor de mâncare din cetate, dar au profanat și Templul. Au transformat Templul și curțile sale în cazemate și teatru de război.

Sângele vărsat și cadavrele rămase în urma luptelor sălbatice au profanat altarul și Templul. Acestea sunt datele oferite de Iosefus Flavius care ne arată că Templul a fost profanat. Poate a existat și o altă profanare pe care datele istorice nu au înregistrat-o. Dar din spusele Mântuitorului reiese clar că semnul fugii era dat de profanarea Templului. O a treia posibilă fază de împlinire a profeției danielice (la nivel spiritual și nu fizic) o reprezintă intrarea lui Anticrist în Templul spiritual al Bisericii despre care vorbește Pavel în 2 Tes.cap.2. Vom reveni puțin mai târziu la această posibilă interpretare. Până atunci reținem că v.14 vizează în primul rând profanarea Templului din jurul anului 70.d.H.

v. 20 - Nu toate detaliile evenimentului sunt stabilite de Dumnezeu. Nu este stabilită nici luna calendaristică și nici ziua din săptămână. Evenimentul ca atare este stabilit pe agenda lui Dumnezeu și nimic nu îl poate înlătura. Dar rugăciunile credincioșilor pot contura anumite detalii care să le ușureze încercarea și suferința. Astfel Isus îi îndeamnă pe creștini să se roage ca fuga lor să nu fie iarna. În alte pasaje Isus insistă ca cei credincioși să accepte suferința. Dar aici îi îndeamnă să caute să sufere cât mai puțin. Și este atât de frumos că El îi cheamă ca prin rugăciunile lor să-L determine pe Dumnezeu să reducă din suferință. Isus îi îndeamnă să se roage specific ca fuga lor să nu fie iarna! Când e mai ușor să te adăpostești în munți: iarna sau vara? Isus îi îndeamnă să aleagă varianta cea mai ușoară. Le descoperă că Dumnezeu este dispus să îi asculte, și sunt sigur că dacă s-au rugat, Dumnezeu i-a ascultat. De ce nu într-o zi de Sabat? Evreii mai slabi în credință, mai puțin maturi, care nu au înțeles încă desprinderea Noului Legământ de Vechiul Legământ aveau probleme de conștiință să fugă de Sabat. Isus îi îndeamnă pe frații mai tari în credință să se roage pentru cei mai slabi ca de dragul lor, Dumnezeu să aleagă o altă zi a săptămânii. De asemenea, Isus îi îndeamnă pe cei slabi ca să-și recunoască limitele credinței și conștiinței lor și să se roage ca Dumnezeu să țină cont de aceste limite.

v.21-22 Necazul a fost mare atât peste Iudeea cât și peste Ierusalim. Înfometarea, teroarea, chinul, batjocurile, bolile, frica, abuzurile, disperarea, confuzia, rătăcirea, ura, dezbinarea...au atins cote maxime. Iosefus Flavius descrie lucrururi absolut șocante, înfiorătoare și el însuși, martor ocular la aceste evenimente, mărturisește că în acea perioadă peste Ierusalim și Iudeea a venit un necaz așa de mare cum n-a mai fost niciodată pe pământ!!! Dacă Dumnezeu nu ar fi scurtat acele zile de necaz, nimeni nu ar fi rămas viu în Iudeea, nici creștinii care au fugit în munți. Dar de dragul celor aleși, ca ei să rămână ÎN VIAȚĂ, Dumnezeu a scurtat acele zile de necaz.

v.23-26 – În acele tulburări au fost printre evrei mulți profeți mincinoși care au spus că L-au văzut pe Hristos (MESIA), și că acesta I-a asigurat că va proteja Ierusalimul și Templul. Ei îndemneau poporul să NU FUGĂ, ci să se adăpostească în Ierusalim în jurul Templului. Ei anunțau că acum e momentul în care se va arăta Mesia ca să apare Ierusalimul. Dar trebuia să crezi și să aștepti ultimul moment! Spusele lor se potriveau de minune cu izbăvirea Ierusalimului din timpul lui Ezechia sau cu Profețiile mesianice despre arătarea lui Mesia din Zaharia cap.12-14!!! Unii din acești proorocii chiar au făcut anumite minuni și semne- consemnează Iosefus Flavius. În acea confuzie, creștinii evrei ar fi dorit să vadă una din zilele Fiului omului, să se întâlnească măcar pentru o secundă cu El pentru a primi o confirmare în legătură cu ceea ce este

[Ev.Matei](#)

bine să facă: să rămână sau să fugă? Care din cele două însemna ascultare sau neascultare față de Dumnezeu? Care din cele două însemna credință sau necredință? Și era foarte tentant să te duci condus de un prooroc mincinos într-o odăiță pentru a te întâlni cu Hristos...Dar orice EZITARE putea fi fatală. NU ERA TIMP să verifici, să te consulți, să analizezi. Deciziile trebuiau luate FOARTE REPEDE! Trebuia în mod evident să ȘTII FOARTE CLAR MAI DINAINTE ce este de făcut. Căci altfel, în mijlocul evenimentelor atât de tulburi și de zbuciumante erai sortit amăgirii.

De ce este atât de preocupat Isus ca creștinii din Iudeea să scape de acest necaz? Pentru că îi iubește, pentru că Isus vrea să suferim CÎT mai PUȚIN pe acest pământ. Suferința e necesară dar nu este un scop în sine. De aceea El vrea să suferim cât mai puțin pe acest pământ, doar cât este necesar. El astfel îi învață cum să EVITE anumite suferinți. Acel război nu era războiul lor. Viața și sănătatea lor FIZICĂ sunt de mare preț în ochii lui Isus. Apoi ei au un mandat de împlinit. Ei sunt chemați să ducă Evanghelia în toată lumea și DE ACEEA (vezi cum începe v.15), trebuie să rămână în VIAȚĂ și să supraviețuiască necazului din Iudeea.

O MICĂ APLICAȚIE: Iată că sunt războaie, încercări, conflicte care nu ne privesc. Iată că sunt situații în care FUGA este soluția, în care FUGA de încercare înseamnă ascultarea de Hristos. Contextele istorice, politice, sau cele punctuale ce vizează viața noastră sau a semenilor noștri trebuie privite cu mare discernământ. Sunt contexte de care trebuie să fugim, sunt conflicte în care nu trebuie să intrăm. Sunt suferințe pe care trebuie să le evităm cu abilitate și înțelepciune. Lumea e complexă și complicată. Semenii noștri sunt bolnavi și diferiți. De unii oameni trebuie efectiv să ne DEPĂRTĂM. E singurul mod în care îi putem iubi și în care ne putem proteja pe noi înșine. Vorbeam despre iubire. Iubirea este cel mai dificil, complex și periculos lucru pe care îl poate încerca ființa umană. E nevoie să fii îmbrăcat de toată puterea lui Dumnezeu ca să supraviețuiești încercării de a iubi. Această putere înseamnă și o creștere în discernământ. Trebuie să ții cont de limitele tale, de limitele celorlalți. Sunt relații bolnave din care trebuie efectiv să fugi. Sunt relații de care trebuie să te ferești. Nu poți fi naiv și să fii în numele iubirii deschis cu toată lumea. Iubim pe câmpul de luptă. Iubirea deci trebuie să fie una puternică, înțeleaptă, abilă. Iubirea trebuie să știe să se apere, să știe când poate fi ofensivă, dar și când trebuie să se retragă. Și nu doar pregătirea lăuntrică e importantă, ci și contextul din afară. Isus îi invită să se roage pentru detaliile din acest context (luna și ziua când va avea loc fuga...). Suntem chemați să ne rugăm pentru protecția noastră și a Bisericii noastre. Aceasta nu înseamnă doar întărirea omului dinlăuntru, ci și protejarea efectivă de anumite contexte, de anumiți oameni, de anumite relații care ar putea să ne facă mult rău. Nu există rețete, ci doar o creștere permanentă în cunoaștere și o dependență zilnică de Cel care ne va călăuzi în toate lucrurile. Sunt contexte în care trebuie să rămânem și să acceptăm suferința, dar sunt contexte de care trebuie să fugim pentru a evita suferința. Cum facem diferența între ele? Învățăm tot de la David....David învață să umble pas la pas cu Domnul...Deși era un viteaz înconjurat de viteji, el nu îndrăznește să intre în bătălii fără aprobarea lui Dumnezeu. El întreabă mereu pe Domnul: să mă sui împotriva Filistenilor? El a înțeles că într-un război, sursa biruinței nu este el însuși, ci

[Ev.Matei](#)

Domnul. Și a mai înțeles că Domnul nu este cu el în orice război. Sunt războaie în care Domnul nu-l trimite și deci nu va fi cu el. De aceea David, smerit, neștiutor, acceptând mereu incertitudinea, refuzând să ia decii în baza unor rețete, în fiecare situație întreabă pe Domnul: ce să fac? Să mă sui? Să rămân sau să fug? Pas la pas cu Domnul: iată singura soluție în fața contextelor și labirintelor atât de complicate ale vieții.

24:27-31 – Semnul și arătarea Fiului Omului

Mântuitorul le explică CUM se va manifesta venirea Sa în glorie. Proorocii mincinoși vestesc arătări locale și tainice ale lui Mesia (în pustie, în odăițele ascunse, etc.). Dar în contrast cu aceste perspective, Isus insistă că venirea Fiului Omului va fi un eveniment unic, global, vizibil pentru toți. Mesia nu se va arăta întâi unora și apoi altora etc. El se va arăta tuturor locuitorilor pământului deodată. Va fi ceva VIZIBIL, CLAR, EVIDENT pentru toți locuitorii pământului. Totul se va petrece într-o secundă. Nu va fi o apariție progresivă a Fiului Omului, ci El va apărea în slavă într-o clipă în văzul tuturor!

Toate semințiile pământului Îl vor vedea și se vor boci. Va fi bocetul regretului și al groazei înainte de revărsarea judecății. Toți cei necredincioși Îl vor vedea în slavă. El nu doar se va arăta. El va veni cu PUTERE și cu o MARE SLAVĂ. El nu se va arăta ca să fie contemplat, sau să stea de vorbă cu necredincioșii. El se va arăta ca să judece, și va judeca tot pământul. El nu se va arăta discret. El Se va arăta cu o mare slavă, deci în toată splendoarea, frumusețea, sfințenia și judecata Sa. Această venire nu poate fi imitată. Anticristul poate va încerca să simuleze o asemenea venire. Poate va lua forma unui chip pe cer, văzut de toți oamenii...Dar Isus Se va arăta ca să judece pământul și să proslăvească pe cei credincioși. Într-o clipită, cum ne spune Pavel, cei credincioși vor primi trupuri de slavă iar cei necredincioși vor pieri. Aici e momentul răpirii. Noi vom vedea pe Fiul venind în slavă. Îngerii ne vor aduna, ne vor înălța către cer pentru a-l întâmpina pe nori. Acest proces va dura foarte puțin, o clipită, cum ne spune Pavel. În această secundă a harului, trupurile noastre vor fi preschimbate în slavă fără a mai trece prin moarte. Pe nori ne întâlnim cu Domnul. Și apoi se pare că vom coborî împreună cu El spre pământ pentru a judeca pământul. Și toți cei vii de pe pământ vor pieri la vederea slavei și măreției Fiului. Nu va fi nevoie deci să ne dăm seama că Fiul a venit, să avem discernământ spiritual pentru a citi acest eveniment. Evenimentul revenirii Domnului va fi atât de vizibil și clar încât TOȚI oamenii (atât credincioși și necredincioși) vor recunoaște venirea Fiului Omului. Nu va mai fi nicio urmă de îndoială la niciun om. De fapt va fi imposibil ca cineva SĂ NU RECUNOASCĂ venirea Fiului Omului sau să se îndoiască de ea. Cu alte cuvinte nu trebuie să te pregătești să recunoști venirea Fiului în slavă. Toți o vom recunoaște pentru că va fi imposibil să nu o recunoști. Spre deosebire de prima arătare a Fiului Omului pe care puteai să nu o recunoști, a doua venire nu mai are această caracteristică. De aceea, Mântuitorul explică a doua Sa arătare nu pentru a ne pregăti să o recunoaștem, ci pentru a nu ne lăsa înșelați de simulări ieftine ale acestui eveniment de neimitat!

Fiul Omului Se va arăta în Persoană. Deci nu printr-un eveniment istoric, sau printr-un reprezentant, sau printr-o minune sau intervenție specială. Ci Se va arăta în Persoană. Dacă apare [Ev.Matei](#)

un eveniment, arătare etc...și ne întrebăm: *O fi venirea Domnului?*, sau dacă măcar un singur om se îndoiește că ea ar fi venirea Domnului, ATUNCI SIGUR NU ESTE VENIREA DOMNULUI!!! Dacă în inima noastră va fi măcar un strop de îndoială cu privire la venirea Domnului, înseamnă că este vorba de un fals. Fiul Se va arăta în Persoană pentru toți cu putere și slavă mare ca să proslăvească pe cei credincioși (într-o clipită) și să nimicească pe cei necredincioși!!!

Să citim pe rând principalele texte care alături de Matei 24 descriu a doua venire, ca nu cumva să fim înșelați de Hristos falși sau de arătarea lui Anticrist:

a) **Fapte 1:9-11**

9. După ce a spus aceste lucruri, pe când se uitau ei la El, S-a înălțat la cer, și un nor L-a ascuns din ochii lor.

10. Și, cum stăteau ei cu ochii pironiți spre cer, pe când Se suia El, iată că li s-au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb

11. și au zis: „Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? **Acest Isus**, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, ***va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.***”

- Se va arăta în același fel în care S-a urcat la Cer...adică va fi văzut cum se va pogorî dinspre nori spre pământ.
- Și va fi văzut în PERSOANĂ, așa cum ucenicii L-au văzut în Persoană.
- Și va fi văzut în același timp de TOȚI, atât de credincioși cât și de necredincioși.
- Și va fi acest ISUS....nu un alt ISUS. Isus care Se va pogorî din cer va purta gloria și frumusețea Celui revelat în Scripturi!

b) **1 Cor.15:51-56**

51. Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați,

52. ***într-o clipă, într-o clipită din ochi***, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și **noi vom fi schimbați.**

53. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire.

54. Când trupul acesta, supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghițită de biruință.

55. Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?”

56. Boldul morții este păcatul; și puterea păcatului este Legea.

- La venirea Domnului noi vom fi schimbați, vom primi trupuri de slavă.
- Deci întâi Îl vom vedea pe Isus venind pe nori, și apoi imediat într-o secundă vom primi trupuri de slavă. Anticristul poate simula atât o apariție pe nori cât și răpirea noastră pe nori....dar nu poate simula dăruirea unor trupuri de slavă. Deci dacă vom fi răpiți la nori de CINEVA, dar vom mai purta încă firea pământească, adică vom mai putea opera gânduri RELE e un semn CLAR că nu e venirea Domnului ci un kitsch, o înșelăciune.
- Transformarea se va face IMEDIAT, cât am clipi din ochi. Deci dacă vedem pe acel Cineva pe nori....și nu suntem răpiți la cer...ceva nu este în regulă. Chiar dacă suntem răpiți la cer dar nu primim IMEDIAT trupurile de slavă, CEVA nu este în REGULĂ!!! Dacă acel Cineva ne va explica faptul că va mai dura puțin până vom primi trupurile de slavă, iarăși e un semn clar că nu trăim revenirea Domnului ci o gogonată înșelătorie. Deci dacă ai timp să clipești de două ori din ochi în miezul oricărei răpiri la cer și nu primești un trup de slavă în care nu mai poți gândi răul, atunci trăiești orice altceva, dar doar venirea Domnului NU!

c) 1 Tes.4:13-18

13. Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde.

14. Căci, dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi, împreună cu Isus, pe cei ce au adormit în El.

15. Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți.

16. Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, **și întâi vor învia cei morți în Hristos.**

17. Apoi, noi *cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh;* și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.

18. Mângâiați-vă, dar, unii pe alții cu aceste cuvinte.

- Se întărește ideea că venirea Domnului este urmată de răpirea noastră la cer. Vom vedea pe Isus pe norii cerului. Dar înainte Să coboare pe pământ noi vom fi răpiți la cer. Acolo în văzduh vom întâmpina pe Domnul. Deci spațiul de întâlnire între cei credincioși și Isus care revine va fi văzduhul și nu pământul. Dacă Cineva se va arăta în slavă pe pământ și vom putea pe pământ să ne apropiem de el, e semnul clar că nu poate fi Isus.
- Se întărește și ideea că răpirea noastră la cer va însemna și primirea unor trupuri de slavă. Căci înainte de răpire are loc învierea celor morți în Domnul, adică ei primesc trupurile de slavă mai întâi. Și apoi le primim noi. Pe norii cerului ne vom întâlni nu doar cu Domnul, ci cu toți cei credincioși care au murit în Domnul. Și noi și ei vom fi în trupuri de slavă!
- Indiferent că va mai fi apoi sau nu o mie de ani, noi vom avea trupuri de slavă! Teoria mieii de ani nu poate fi un argument invocat de acel Cineva care să demonstreze că putem intra în era mesianică în acest trup decăzut.

d) **2 Tes.2:6-10**

6. Fiindcă Dumnezeu găsește că este drept să dea întristare celor ce vă întristează

7. și să vă dea odihnă atât vouă, care sunteți întristați, cât și nouă, la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui,

8. ***într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu*** și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos.

9. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică de la fața Domnului și de la slava puterii Lui,

10. când va veni, în ziua aceea, ***ca să fie proslăvit în sfinții Săi și privit cu uimire în toți cei ce vor fi crezut;*** căci voi ați crezut mărturisirea făcută de noi înaintea voastră.

- Fiul Omului se va arăta nu ca să aibă discuții cu oamenii, ca să îmbunătățească funcționarea lumii, ca să salveze lumea de la război, sau foamete. Nu Se va arăta pentru a salva Biserica de prigoană. El Se va arăta să fie proslăvit în sfinții Săi. Aceștia vor primi trupuri de slavă și chipul lui Hristos va fi făcut vizibil, astfel încât el va putea fi privit cu uimire în noi, atât de îngeri cât și de dușmanii Lui.
- De asemenea El nu Se va arăta că să dojenească pe dușmanii Lui, ci să-i pedepsească trimițându-i în focul cel veșnic! La venirea Sa va avea loc nu doar

proslăvirea noastră, ci și judecata tuturor celor necredincioși. Apariția lui Hristos va duce la moartea fizică a celor necredincioși, moarte fizică care îi va duce în spațiul despărțirii irevocabile de Dumnezeu.

e) **2 Tes.2:1-12**

1. Cât privește venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraților,
 2. să nu vă lăsați clătinați așa de repede în mintea voastră și să nu vă tulburați de vreun duh, nici de vreo vorbă, nici de vreo epistolă, ca venind de la noi, ca și cum ziua Domnului ar fi și venit chiar.
 3. Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării,
 4. potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu” sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.
 5. Nu vă aduceți aminte cum vă spuneam lucrurile acestea, când eram încă la voi?
 6. Și acum știți bine ce-l oprește ca să nu se descopere decât la vremea lui.
 7. Căci taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum să fie luat din drumul ei.
 8. Și atunci se va arăta acel nelegiuit pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale.
 9. Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase
 10. și cu toate amăgirile nelegiuirii, pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți.
 11. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună,
 12. pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți.
- Tesalonicenii se gândeau că Domnul a și venit deja. Deci iată că diavolul încearcă și poate să amăgească Biserica cu privire la împlinirea promisiunii revenirii Domnului. Cum a reușit să-i convingă pe Tesaloniceni? Era prigoană, și nu s-a întâmpnat nimic

spectaculos pe scena istoriei...Proorocii mincinoși care au folosit semnătura lui Pavel au inventat probabil o revenire în duh a Domnului. Au insistat probabil că imaginile din pasajele de mai sus sunt de fapt SIMBOLURI ale unor realități spirituale care au deja loc....Dar Pavel le dă două argumente extrem de puternice pentru a respinge această minciună. Primul este în cap. 1 (cel de mai sus) în care le descrie CUM se va arăta Domnul insistând că va fi o apariție fizică, vizibilă, cu consecințe și schimbări clare. Deci nu va fi ceva treptat, în duh, în ascuns...Dar apoi în cap. 2 le dă un argument foarte interesant. Le spune că apariția lui Hristos în slavă va fi DUPĂ descoperirea Omului fărădelegii. Și cum acesta nu a fost descoperit...e clar că nu poate să fi venit Fiul Omului. Deci descoperirea lui Anticrist va fi un eveniment EXTREM de vizibil și va PRECEDE venirea Domnului. Doar dacă este un eveniment IZBITOR de vizibil argumentul lui Pavel către Tesaloniceni are SENS. Și acest om al fărădelegii va intra în templul lui Dumnezeu dându-se drept Dumnezeu. Deci putem spune că înainte de venirea în glorie a lui Isus va avea loc SIMULAREA acestei veniri. Și SIMULAREA va fi suficient de mare pentru a fi un eveniment izbitor pentru întreaga omenire și recognoscibil de către întreaga Biserică din toată lumea! Dar va fi suficient de mică pentru ca să ne dăm seama că nu e vorba de venirea Domnului! Și ORDINEA ne ajută. Dacă Cineva ar veni pe cer AZI....NU POATE FI DOMNUL. Căci El va veni doar și imediat DUPĂ arătarea lui Anticrist. Și arătarea lui Anticrist va fi izbitor de vizibilă! Cine este Omul fărădelegii? Când a făcut acele semne mari și minuni în văzul întregii lumi? Când întreaga lume l-a urmat și toată Biserica a fost sedusă să-l urmeze? Venirea Domnului va avea loc doar după un fel de SIMULARE unică și izbitoare a venirii. Începutul SIMULĂRII ne va arăta că adevărata venire este aproape! Tesalonicenii erau vulnerabili. Dacă fără apariția lui Anticrist credeau că Domnul a și venit chiar. Oare cum ar fi reacționat dacă ar fi văzut un Om pe norii cerului făcând mari miununi și cerându-le închinare? Observăm că sunt câteva asemănări între descoperirea lui Anticrist și revenirea lui Isus. Ambele evenimente/realități vor include:

- O apariție IZBITOARE, ȘOCANTĂ, UNICĂ fără precedent în istorie;
 - O apariție VIZIBILĂ pentru tot pământul și pentru toți credincioșii de pe pământ;
 - O manifestare a unor PUTERI SUPRANATURALE șocante, vizibile, fără precedent;
 - Apariția are în centru un OM, un Bărbat, care pretinde că este DUMNEZEU;
 - Acest OM va pedepsi pe cei care nu i se închină, și va răsplăti pe cei care i se închină.
- Dar există și diferențe fundamentale, pe care le-am tot evidențiat. Dar prima diferență va fi de esență. Anticrist va putea folosi toate FORMELE caracteristice arătării în

slavă a Domnului. Dar nu va putea să fie umplut cu ESENȚA, cu conținutul Adevărului. Va fi o diferență de ESENȚĂ. Glasul lui Hristos și frumusețea sa sunt inconfundabile. Persoana este cea care face diferența. Ne va interesa deci nu CUM ARATĂ sau CE FACE acel Om, ci CINE ESTE EL. Ne va interesa nu ce minuni face ci CINE este cel ce face aceste minuni. Cel rău știe că nu poate imita esența, și de aceea ne va distra atenția asupra formelor. Căci aici poate imita foarte bine. Minuni, un zbor pe norii cerului, foc din cer...e floare la ureche pentru el. Dar chipul lui Hristos și caracterul Său nu-L poate imita. Aici va da greș. Discernământul nostru nu se va lăsa impresionat de cadru, de scenă, oricât de fastuoasă ar fi ea. Ea va căuta să analizeze Persoana de pe scenă. Căci chiar dacă ai vedea cerul deschis și scaunul de slavă al Domnului...nu e de ajuns. Trebuie să privești la Cel ce șade pe Tron. El și nu tronul Său e Cel ce face diferența! Diavolul are capacitatea de a imita în mod convingător splendoarea întregului Cer, dar nu poate imita esența Caracterului Celui ce șade pe tron!

f) **2 Petru 3:9-13**

9. Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.

10. Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. ***În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde.***

11. Deci, fiindcă ***toate aceste lucruri au să se strice***, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă,

12. așteptând și grăbind venirea ***zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri, și trupurile cerești se vor topi de căldura focului?***

13. Dar noi, după făgăduința Lui, ***așteptăm ceruri noi și un pământ nou***, în care va locui neprihănirea.

- Petru insistă că în ziua revenirii Domnului nu doar cei necredincioși vor fi pedepsiți ci întreaga creație decăzută va arde. Nu va fi un proces îndelungat..ci O ZI. În ziua în care va reveni, Hristos va arde tot pământul. Oare poate imita acest lucru acel Cineva? Dacă Cineva se dă cu mari dovezi drept Dumnezeu dar trec 24h și încă nu a ars pământul acel Cineva nu poate fi decât un impostor!

- Chiar dacă alții (nu noi, ci cei care se închină aceluia Cineva care se dă drept Dumnezeu) vor fi răpiți și vor purta fețe strălucitoare, dar noi vom rămâne în viață, și la fel și pământul, acel Cineva este un Impostor. Căci dacă noi am fi cei necredincioși iar El Hristos căruia nu I ne închinăm, focul mâniei Sale ar trebuie să ne ardă pe TOȚI într-o clipă și să ajungem în iad imediat. Dar dacă focul va coborî mai întâi pe niște frați de ai noștri, și chinurile noastre vor fi treptate...în numele iubirii și îndurării aceluia Cineva care ne cheamă la pocăință...este o mare făcătură! E o simulare ieftină a judecății și harului, și doar atât!
- De asemenea Petru insistă că noi așteptăm un pământ și un cer nou, și nu o creație decăzută puțin cârpită. Și în acest pământ și cer nou va locui neprihănirea. Dar omul FĂRĂDELEGII va accepta fărădelegea într-o creație decăzută. Diferența e izbitoare!
- Observ că teoria miei de ani între a doua venire a lui Hristos și judecata finală (teorie în care pe pământul decăzut vor mai rămâne oameni decăzuți sub o domnie a lui Hristos în slavă...) NU se potrivește cu textele de mai sus, și că în același timp e o teorie care poate fi în favoarea Anticristului. Deci atenție cu mia de ani, al cărei înțeles încă nu îl prind mai deloc.

g) APOCALIPSA

- E înțelept să lăsăm imaginile din Apocalipsa la urmă...Drumul exegetic corect pornește de la adevărurile afirmate explicit în epistole și evanghelii către imaginile alunecoase din Apocalipsa. Și într-adevăr imaginile din Apocalipsa nu fac decât să confirme adevărurile din epistole și evanghelii despre a doua venire, și anume că va fi deodată, vizibil, că va însemna judecata întregului pământ și proslăvirea celor credincioși! Vom cita doar din Apoc.19:11-21:

11. Apoi am văzut **cerul deschis**, și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce stătea pe el se cheamă „Cel credincios – și „Cel adevărat”, și El judecă și Se luptă cu dreptate.

12. Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununi împărătești și purta un nume scris pe care nimeni nu-l știe, decât numai El singur.

13. Era îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge. Numele Lui este: „Cuvântul lui Dumnezeu.”

14. *Oștile din cer Îl urmau călare pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb și curat.*

15. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea, pe care le va cârmui cu un toiag de fier. Și va călca cu picioarele teascul vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu.

16. Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: „Împăratul împăraților și Domnul domnilor.”

17. Apoi am văzut un înger care stătea în picioare în soare. El a strigat cu glas tare și a zis tuturor păsărilor care zburau prin mijlocul cerului: „Veniți, adunați-vă la ospățul cel mare al lui Dumnezeu,

18. ca să mâncați carnea împăraților, carnea căpitanilor, carnea celor viteji, carnea cailor și a călăreților și carnea a tot felul de oameni, slobozi și robi, mici și mari!”

19. Și am văzut fiara și pe împărații pământului și oștile lor adunate ca să facă război cu Cel ce ședea călare pe cal și cu oastea Lui.

20. Și fiara a fost prinsă. Și, împreună cu ea, a fost prins prorocul mincinos care făcuse înaintea ei semnele cu care amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei și se închinaseră icoanei ei. Amândoi aceștia au fost aruncați de vii în iazul de foc care arde cu pucioasă.

21. *Iar ceilalți au fost uciși cu sabia care ieșea din gura Celui ce ședea călare pe cal. Și toate păsările s-au săturat din carnea lor.*

- Venirea lui Isus va prăpădi tot pământul în frunte cu Anticrist însuși care va fi prăpădit de arătarea venirii Lui. Anticrist va prinde în viață revenirea Fiului Omului și va fi nimicit de venirea Sa! Cineva care prigonește toată lumea și moare înainte de pârjolirea întregului pământ din ziua finală a judecății, NU POATE fi Anticristul. Deci e posibil ca cel rău să simuleze venirea lui Anticrist înainte să simuleze venirea lui Hristos. În Apocalipsa fiara nimicește Babilonul care prigonea Biserica! Deci Anticrist s-ar putea arăta și ca un izbăvitor al Bisericii prigonite care va nimici prin puterea Sa pe cei care prigonesc Biserica...Și va putea denunța pe Conducătorul acestei prigoane ca fiind Anticrist. Dar Anticristul va muri odată cu întreg pământul când focul judecății va pârjoli totul. Deci acel Conducător nu este Anticristul iar Cel care l-a omorât doar pe el și doar o parte din omenire nu poate fi Hristosul!

Putem concluziona afirmând că Dumnezeu ne dă suficiente resurse și informații despre vebirea Sa în slavă ca să nu ne lăsăm înșelați de simulări ale acestui eveniment unic al istoriei.

Mai rămâne de lămurit marea problemă a lui ÎNDATĂ din v.29:

- ÎNDATĂ DUPĂ ACELE ZILE DE NECAZ

În 24:15-26 ni se explică că acele zile de necaz au în vederea pustiirea Iudeii și a Ierusalimului. Surpriza mare este că Isus plasează în discurs momentul revenirii SALE ÎNDATĂ după dărâmarea Templului!!! De ce? Revenirea Domnului nu a avut loc imediat după acele zile de necaz....Deci cum se explică acest ÎNDATĂ din discurs. Vom enumera mai jos principalele variante de interpretare a acestui ÎNDATĂ:

a) ***Glisarea de tip profetic bazată pe o percepție a timpului din perspectiva eternității sau a finalului istoriei***

Discursul Mântuitorului este unul profetic. În limbajul profetic se glisează adesea în timp. Timpul curge altfel în profeții, căci este vizualizat adesea din Perspectiva Celui care este dincolo de timp. Și astfel, în profeții între evenimente istorice ce vizează o judecată locală, și între evenimentul judecării finale globale este PUȚIN TIMP, este un *după aceea*, un *imediat*, un *deîndată*...Judecata finală, apare se desprinde firesc și subtil din judecata istorică imediată. E posibil ca Isus să abordeze acest limbaj profetic și să vadă judecarea istorică a lui Israel ca o degustare a judecării finale.

b) ***Glisarea de tip profetic bazată pe evenimente paradigmaticice***

În profeții se glisează uneori de la un eveniment istoric imediat la o realitate finală a istoriei, pentru că acel eveniment istoric imediat prefigurează un eveniment istoric din viitor care va fi chiar înainte de realitatea finală a istoriei. Izbăvirea lui Ezechia din Ierusalimul înconjurat de oști prefigurează izbăvirea finală a lui Israel profețită de Zaharia 12-14. Deci nu ne miră că Isaia profetește lui Ezechia astfel: după izbăvirea Ierusalimului va avea loc inaugurarea erei mesianice! Dacă Isus operează cu această logică profetică, atunci înseamnă că evenimentul dărâmării Templului prefigurează un EVENIMENT care va precede a doua venire a lui Hristos! Și bineînțeles ne gândim la perioada lui Anticrist. Încercarea Bisericii din Iudeea în perioada celor 3.5 jumătate de război iudeo-roman prefigurează încercarea Bisericii Universale din perioada lui Anticrist. Nu putem vorbi de o repetare a evenimentelor, ci doar de similitudini. Și într-adevăr, perioada lui Anticrist va fi un uragan al amăgirii care dacă te prinde nepregătit te va mătura fără milă la fel cum au măturat tulburările din Iudeea pe creștini care erau în neveghere în momentul declanșării evenimentelor. Ideea de urgan, de viteză, de lipsa timpului pentru analiză, de necesitatea luării unor decizii rapide vitale....toate aceste se vor repeta. Și deîndată după aceste zile de necaz și mare presiune a amăgirii, Fiul Se va arăta. Și într-adevăr textele din Luca și Marcu ce vorbesc despre același eveniment, amestecă elemente specifice perioadei dărâmării templului, cu elemente specifice revenirii Domnului. Acest amestec ne sugerează că avem într-adevăr de a face cu o perioadă paradigmă. Pavel ne confirmă în 2 Tesaloniceni că profeția cu urâciunea pustirii în locul sfânt va avea și o a treia fază de împlinire. Ea se va împlini și când Anticrist va intra în Templul lui Dumnezeu dându-se drept Dumnezeu. Pregătirea creștinilor evrei pentru încercarea din 66-70 devine astfel un model pentru pregătirea creștinilor din toată lumea pentru testul final al Bisericii.

c) ***Proiectul inițial versus împlinirea lui de către Biserică***

Intenția lui Isus era ca să ducă prin Biserică Evanghelia la marginea pământului foarte repede, chiar în primul secol. Astfel, în proiectul inițial după dărâmarea Templului nu trebuia să treacă mult timp până la evanghelizarea tuturor neamurilor și până la revenirea Domnului. Dar a intervenit variabila necredincioșiei Bisericii care a făcut ca acel ÎNDATĂ să se transforme într-o perioadă mult mai mare de timp.

d) Venirea Fiului Omului pentru dărâmarea Ierusalimului

Unii comentatori propun varianta că 24:27-31 nu se referă la revenirea Domnului în slavă, ci la venirea Domnului ca să pedepsească Ierusalimul. Semințiile care se bocesc sunt semințiile lui Israel, îngerii(trimișii) sunt creștinii care duc evanghelia la toate neamurile, slava vizibilă constă în evenimentul vizibil al dărâmării Templului. Dar pentru mine este o forțare evidentă a textului pentru a soluționa o problemă dificilă ridicată de acest ÎNDATĂ din v.29. Plus că venirea Fiului Omului are loc DUPĂ acele zile de necaz. Or acele zile de necaz se referă tocmai la pustiirea Ierusalimului și a Iudeii. Ce logică ar avea atunci să spunem că după pustiirea Ierusalimului se va arăta Fiul Omului să pustiască Ierusalimul? E clar o forțare a unui text extrem de clar și important despre venirea Domnului. Acest text este în perfectă armonie cu celelalte texte din Noul Testament care ne descriu revenirea Domnului.

În prezent, dintre toate variantele propuse aș opta pentru varianta B.

24:32-35 – Pilda smochinului

Trebuie să menționăm că în original în v.33 nu apare **Fiul Omului**, ci pronumele **EL**, și întrebarea dacă acest EL se referă la venirea Fiului Omului sau la evenimentul dărâmării Ierusalimului. Cred că în acest pasaj, după ce clarifică DIFERENȚA între aparițiile lui Hristos regizate de proorocii mincinoși activi în perioada pustiirii Iudeii (v.23-26) și adevărata venire în glorie a Fiului Omului (v.27-31), Isus ar putea reveni la evenimentul pustiirii Iudeii, eveniment care ocupă un rol central al discursului Său (v.15-22). Și cred că Isus răspunde acum la prima întrebare a lui Isus: când se vor întâmpla **aceste lucruri**? Iar răspunsul lui Isus este dat în v.33:

- Adevărat vă spun că nu va trece neamul acesta, până se vor întâmpla **toate aceste lucruri**.

Ne întrebăm : „Cuvântul NEAM se referă la GENERAȚIE sau la NAȚIUNE?” Cu alte cuvinte, nu va trece această generație de oameni sau nu va dispărea de pe scena istoriei națiunea lui Israel!? Atât cuvântul din original cât și contextul ne sugerează mai degrabă că e vorba de GENERAȚIE. Și atunci toate aceste lucruri au în vedere pustiirea Iudeii și dărâmarea Ierusalimului. Cu alte cuvinte, așa cum a fost în istorie, nu a trecut o generație de oameni între moartea și învierea lui Isus și dărâmarea Templului. Astfel Isus le răspunde la întrebarea CÂND

se vor întâmpla aceste lucruri...și dacă lucrurile stau așa atunci înseamnă că **EL** din v.33 nu poate fi evenimentul pustiirii Templului. Astfel, **EL** ar fi Fiul Omului. Pasajul ar trebui citit deci astfel:

32. De la smochin învățați pilda lui: când îi frăgezește și înfrunzește mlădița, știți că vara este aproape.
33. Tot așa, și voi, când veți vedea toată pustiirea Iudeii și dărâmarea Templului, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la uși.
34. Adevărat vă spun că nu va trece această generație, până se vor întâmpla pustiirea Iudeii și dărâmarea Templului.
35. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.

Dar Fiul Omului nu a venit imediat după dărâmarea Templului. **Varianta B** ar sublinia că El va veni imediat după perioada lui Anticrist, iar **varianta C** este cea care ar soluționa cel mai bine dilema: Fiul omului ar fi deci la uși de 2000 de ani. Rămâne ca Biserica să ducă odată Evanghelia la marginea pământului!

24:36-44 – SURPRIZA revenirii Sale

E timpul să menționăm că din escatologia Mântuitorului Anticristul lipsește cu desăvârșire. El nu menționează în mod direct și explicit perioada lui Anticrist. De ce? Din pricina momentului revelației. Ucenicii nu înțelegeau bine cine este Hristos. Era prea mult, prea complicat ca Isus să introducă în puzzle-ul planului divin și elementul anticristic. El vorbește de hristoși mincinoși, de duhul lui anticrist. Însă nu vorbește despre ridicarea Anticristului în istorie. Isus Hristos nu-și încheiase slujba de la prima sa arătare. Nu era timpul să se vorbească de Anticrist dacă încă nu era clar pentru ce venise Cristosul. Dar faptul că Isus nu vorbește despre Anticrist nu înseamnă că acesta nu se va ridica deloc în istorie. Pavel este cel care în 2 Tesaloniceni așează în puzzle-ul planului divin elementul anticristic. Și îl face în mod clar, explicit și drept de tăgadă. Dacă neapariția lui Anticrist în istorie reprezenta pentru pruncii din Tesalonic un argument puternic care să demonstreze că Domnul nu a venit deja, atunci înseamnă în mod clar că ridicarea Anticristului în istorie va fi un eveniment istoric, real, unic, foarte vizibil, și fără precedent în istorie.

În Matei 24-25 Isus nu vorbește despre Anticrist. Însă e nevoie să conjugăm Matei 24 și 2 Tes.cap.2 pentru a construi un tablou mai complet cu privire la vremea sfârșitului. Trebuie să recunoaștem că nu este chiar ușor să armonizăm anumite pasaje din Matei 24 cu 2 Tes. cap.2.

Mântuitorul nu doar că nu menționează perioada lui anticrist, dar parcă nici nu-i mai lasă loc. Ultima parte a cap.24 pare să nu lase prea mult loc perioadei lui anticrist.

În v.36 Mântuitorul vorbește despre ziua și ceasul în care va veni Fiul Omului. El explică că ziua și ceasul nu poate fi știut de nimeni. Observăm că El vorbește de ZI și de CEAS și nu de perioada venirii. Deci afirmația Mântuitorului nu exclude posibilitatea cunoașterii faptului că Domnul este aproape. Chiar pasajul de mai sus ne spune că atunci când se vor întâmpla acele lucruri, Fiul Omului este chiar la uși. Cu alte cuvinte poți să știi că Fiul Omului este chiar la uși dar fără să știi ziua și ceasul în care El vine. Când Anticrist se va ridica în istorie, Biserica VA ȘTI că este ultima sută de metri a istoriei, că e vorba doar de câțiva ani de așteptare (probabil în jur de 3,5 ani...). Dar nu va putea previziona ZIUA și CEASUL când Isus va reveni.

Mântuitorul repetă ideea că NU SE VA ȘTI în v.37-39 prin paralela cu potopul din vremea lui Noe. Să citim cu atenție textul:

37. Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe,

aidoma

se va întâmpla și la venirea Fiului omului.

38. În adevăr,

cum era în zilele dinainte de potop,

când mâncau și beau,

se însurau și se măritau,

până în ziua când a intrat Noe în corabie,

39.

și n-au știut nimic,

până când a venit potopul și

i-a luat pe toți,

tot așa

va fi și la venirea Fiului omului.

Imaginea potopului ne vorbește despre ignoranța lumii, a celor necredincioși. Lumea nu VA ȘTI când va veni judecata finală, dar ea va fi și o totală surpriză pentru ea. Lumea va fi într-o împietrire și într-un somn spiritual profund. Nu înseamnă că lumea dinainte de potop era o lume perfectă, fără probleme, fără necazuri, fără suferințe, fără cutremure, fără războaie. Atenție la CE [Ev.Matei](#)

NU spune Mântuitorul. Ideea că oamenii mâncău și beau, se însurau și se măritau, nu are în vedere o lume fără neazuri, ci faptul că oamenii își continuau cursul firesc al vieții ca și cum ar trăi o eternitate pe pământ, ca și cum nu ar fi nici un sfârșit. Ei trăiau ca și cum viața pe pământ va continua mult și bine. Și în timpul celui de al doilea război mondial oamenii au continuat să mănânce și să bea, să se însoare și să se mărite. Deci această imagine nu exclude în mod necesar faptul că lumea înainte de revenirea Domnului va fi încercată de anumite cataclisme ca cele sugerate de pasajele din Apocalipsa. Se insistă, deci pe faptul nu doar că lumea NU VA ȘTI ziua și ceasul, dar și pe faptul că lumea nu va crede într-un sfârșit și o judecată finală. Ea nu îl va lua în calcul deloc, și își va continua viața pe pământ ca și cum ea ar continua la nesfârșit. Deci lumea nici nu va ști, dar nici va crede în revenirea Domnului. Revenirea Domnului va fi o surpriză, însă una neplăcută, la fel cum a fost și potopul pentru contemporanii lui Noe. E important să înțelegem că lumea în ansamblul ei va respinge Evanghelia până la sfârșit. Să nu ne așteptăm deci la treziri spirituale spectaculoase în ultimile zile ale istoriei. Puțini vor fi cei care se vor trezi. Majoritatea va dormi somnul morții și al necredinței.

V.40-42 cred că vorbesc de momentul istoric când Isus va trimite pe îngerii Săi să îi adune pe cei credincioși de pe pământ (24:31). Cei credincioși vor fi răpiți în nori pentru a întâmpina pe Domnul, iar cei rămași vor fi sortiți judecării. Cum se armonizează acest pasaj cu prigoana din timpul lui Anticrist? Ne arată că vor mai fi credincioși care-și vor continua viața lor cotidiană pe pământ. Cu alte cuvinte nu toți credincioșii vor fi prinși, nu toți vor fi torturați și omorâți. Însă toți vor fi expuși terorii și seducției satanice. În prigoanele care au străbătut istoria doar unii credincioși erau prinși, torturați și omorâți. Dumnezeu pune limite prigonitorului și intervenea cu minuni și călăuziri speciale pentru a proteja trupul și viața copiilor Săi (vezi evadarea lui Petru din temniță sau învierea lui Pavel după ce a fost împrășcat cu pietre, precum și alte exemple din Fapte sau din istoria Bisericii). Prigoana nu înseamnă că suntem dați la bunul plac al prigonitorilor. Nicidecum! Prigoana este controlată în cele mai mici detalii de Dumnezeu. El pune limite prigonitorilor, și izbăvește FIZIC din prigoană pe mulți din copiii Săi. Așa va fi și în perioada mondială a lui Anticrist. Vor fi credincioși care vor rămâne în viață. Viața lor fizică va fi protejată. Chiar și libertatea lor va fi protejată. Dar ei vor fi supuși zilnic unor presiuni demonice teribile: teroare și seducție în același timp!

Revenim la imaginea cu potopul lui Noe. Ea ne arată că lumea nu va ști nimic. Dar NOE știa că va veni potopul! De asemenea el a făcut o corabie și a mărturisit venirea potopului! Lumea deci era informată și anunțată prin puternica mărturie a vieții lui Noe! Dar ea nu a știut NIMIC pentru că nu a luat aminte la înștiințările divine. Dar NOE știa că va veni în curând potopul. Nu știa ZIUA și CEASUL, dar știa că perioada se apropie. Cu 7 zile înainte de potop Dumnezeu i-a descoperit lui Noe chiar și ZIUA când va veni potopul (vezi Gen.7:7). Deci imaginea cu potopul este relevantă în primul rând pentru cei necredincioși. Dar cum va fi cu cei credincioși? Spre deosebire de Noe nu vor ști ZIUA, dar oare vor ști că vremea e foarte aproape? 2 Tes. cap. 2 ne spune că DA! Odată cu descoperirea omului fărădelegii vom ști că am intrat pe ultima sută de metri a istoriei, la fel cum a știut și Noe. Însă spre desobire de NOE nu vom fi

anunțați cu privire la ZIUA când va veni Domnul nostru. Iată de ce Mântuitorul după ce prezintă imaginea cu potopul continuă discursul cu v.42:

- Vegheați dar căci nu știți în ce ZI va veni Domnul nostru.

Când a venit potopul, Noe era în corabie, dar ceilalți oameni la masă, pe câmp sau la moară. Dar când va veni Fiul Omului cei credincioși vor fi și ei la masă, la câmp, la moară...Însă ei sunt chemați să fie ÎN HRISTOS. Și spre deosebire de Noe care a intrat în corabie înainte de potop pentru că Dumnezeu i-a descoperit ZIUA când va veni potopul, noi nu știm ZIUA când va veni Domnul nostru. Și de aceea trebuie să rămânem permanent în Hristos, soluția lui Dumnezeu în fața revărsării mâniei lui Dumnezeu, pe care corabia lui Noe o prefigura cu putere. Pentru că nu știm ZIUA când va reveni Domnul, soluția este să veghem MEREU, în fiecare ZI!

Faptul că NU ȘTIM ziua revenirii ne motivează la veghere permanentă! Deci e spre binele nostru să NU ȘTIM ZIUA și CEASUL pentru a veghea în fiecare zi. Dacă stăpânul casei ar ști că la ora 3 noaptea va veni hoțul, atunci ar sta treaz de la 2 și ar veghea și l-ar aștepta. Dar el NU ȘTIE când îi va veni în minte vreunui hoț să-i spargă casa și nici nu se poate priva de somn toate nopțile. Și atunci ce face? Își ia măsuri de precauție pe care le activează în fiecare zi: gard, ușa puternică, trage zăvorul, dezleagă câinele seara etc. Pericolul iminent și posibil al unei spargerii îl face să fie atent și vigilent în fiecare zi.

De ce asociază Isus revenirea Sa cu imaginea unui hoț care va sparge casa? De ce asociază Isus revenirea Sa în glorie cu ideea de PERICOL? Pentru că Isus va reveni pentru a judeca întreaga lume. Focul Mâniei Sale va pârzoli tot pământul. El nu va veni ca un hoț pentru a lua ce nu este al Lui, ci El va veni ca Proprietar pentru a revendica pământul și pentru a pedepsi pe toți hoții care L-au pustiit. Da venirea Sa va fi ca un hoț, căci va fi pe NEAȘTEPTATE și va fi o surpriză neplăcută pentru toți cei care nu cred în El. Revenirea Sa înseamnă deci un MARE PERICOL pentru TOȚI oamenii de pe pământ. Doar cine va fi în HRISTOS va fi izbăvit de mânia viitoare. Deci chemarea de a fi și de a rămâne în Hristos este un imperativ pentru fiecare zi a credinciosului. La fel și pustiirea Iudeii însemna un PERICOL. Creștinii trebuiau să fie în veghere în fiecare zi pentru a fi gata să fugă. Dumnezeu le-a promis izbăvirea. Dar ei trebuiau să intre în această izbăvire în momentul când avea să se declanșeze judecata! Nici ei nu știau ziua sau ceasul declanșării judecății. De aceea trebuiau să fie GATA în fiecare zi!

În v.44 Isus întărește ideea că Isus va reveni în ceasul în care nu ne gândim. Iată că nu știm nici ZIUA și nici CEASUL. Dar dacă noi ne gândim în fiecare zi la revenirea Sa cum va reveni El în ceasul în care nici nu ne gândim? În ce sens în ceasul în care nu ne gândim? Deci chiar dacă vom fi în veghere și Îl vom aștepta în fiecare zi, El va veni într-un ceas în care nu ne-am fi gândit că El va veni! Cum se explică acest aparent paradox? Cred că Isus insistă că nu vom ști cu exactitate ziua și ceasul revenirii Sale. Și trec multe zile, și au trecut multe zile, unele mai de pace, alte cu anumite încercări. Dar El nu a venit. Noi încă Îl așteptăm, și după un șir de zile în care L-am așteptat și nu a venit, într-o bună zi El chiar va veni! Și va fi o SURPRIZĂ, dar una plăcută. Dumnezeu nu ne va da anumite semne sau o premoniție specială în acea zi. Va fi o zi și

un ceas ca multe altele din viața noastră. Dar atunci El va veni. Venirea Sa va fi deci O SURPRIZĂ și ceva neașteptat chiar pentru cei care Îl așteaptă zi de zi. Noi vom spune: chiar dacă Te-am așteptat și azi, nu am știut, nu am crezut căci CHIAR azi vei reveni! Și nu e nimic rău în acest lucru. Așa a conceput El acea zi. Apariția lui Anticrist pe scena istoriei nu va UMBRI istoria. Vom ști că Fiul Omului e foarte aproape. Și-l vom aștepta în fiecare zi. Dar nu vom ști ZIUA și CEASUL. Și zilele se vor scurge, unele mai greu, altele mai ușor. Vom trăi în fiecare zi marea șansa a revenirii. Și va veni ZIUA. Ea nu va fi mai SPECIALĂ ca celelalte în ce privește trăirile interioare sau semnele venirii...va fi o zi ca MULTE altele. Și totuși ea va fi ZIUA. Și va fi o surpriză, și una tare plăcută. Deci e important să distrugem MITUL că Dumnezeu ne va da o înștiințare specială cu privire la ZIUA răpirii. Se aduce ca argument imaginea cu răpirea lui Ilie. Și El și proorocii știau că în acea zi Ilie va fi răpit. Ei nu vorbeau neapărat între ei despre acest lucru dar știau în adâncul lor. Ei bine, NU VA FI AȘA! În acea ZI nu vom simți ceva mai special față de celelalte ZILE în care am așteptat venirea Domnului. Va fi o zi ca multe altele. Unii ne vom duce la lucru, alții vom răbda de foame în temniță, alții vom sta la masă, alții vom fi în rugăciune, alții vom conduce mașina...și deodată cerul se va deschide și vom vedea pe Isus îl slavă coborând pe pământ...și într-o clipă îngerii Săi ne vor răpi și ne vor duce în nori pentru a-l întâmpina...și Îl vom întâmpina în trupuri de slavă...și vom coborî împreună cu El să nimicim pe vrăjmașii Lui! Și deși și în acea Zi și în acel CEAS Îl vom fi așteptat pe Domnul, nu ne vom fi gândit căci chiar în ziua și ceasul acela El va reveni!

Deci iată o mare diferență între Ilie și Biserică, și între Noe și Biserică! E important să știm ca nu cumva să așteptăm acea ÎNȘTIINȚARE specială în legătura cu ziua Domnului. Căci dacă spunem: Noe a fost înștiințat, și la fel și Ilie...deci vom fi și noi, greșim! Pentru că nu va fi NIMIC special care să ne înștiințeze despre acea zi și acel ceas. Adu-ți aminte de ziua de IERI. Nu știi cum a fost la tine, dacă a fost o zi grea sau o zi ușoară. Dar nu ai primit o înștiințare specială că Domnul ar reveni CHIAR în acea zi. Ei bine ZIUA revenirii Sale va fi ca ZIUA de IERI! De aceea va fi o surpriză !

Perioada lui anticrist nu doar că nu știrbește realitatea SURPRIZEI din v.42 și v.44, dar chiar o amplifică. Am comentat cu alte ocazii că presiunea demonică a lui Anticrist va ataca în mod specific credința noastră în promisiunea revenirii Sale. Va fi cel mai greu lucru de crezut în acea perioadă. Și cel rău va exercita acea presiune care să ne conducă spre necredință. Așteptarea nu va fi ușoară. Ne va bombarda cu îndoieli: *oare chiar va reveni.? Dar au trecut 2000 de ani și nu a revenit? Deci de fapt nu va mai reveni deloc...sau nu va reveni acum în această perioadă...!!!* Această luptă cu îndoiala va fi cumplită și va spori SURPRIZA revenirii Sale. E una să fie doar o zi ca altă zi. E altceva să fie o zi ca altă zi dar după un bombardament spiritual care glăsuiește: **El nu va reveni niciodată!** Perioada lui Anticrist nu va umbri ci va amplifica SURPRIZA revenirii Sale și adevărurile din versetele 42 și 44.

24:44-51 – Îndemn la veghere

Pentru că nu știm ziua și ceasul revenirii Sale, pentru că Fiul Omului va veni în ceasul în care nu ne gândim, Mântuitorul ne îndeamnă să veghem MEREU, și să fim GATA în fiecare zi, în fiecare clipă. Dar ce înseamnă a VEGHEA și A FI GATA? Mântuitorul deocamdată doar rostește îndemnul și explică rațiunea îndemnului. Dar nu dezvoltă imediat sensul expresiilor FIȚI GATA! VEGHEAȚI! Și pentru a evita capcana exegetică de a „descoperi” mereu adevărurile pe care le știm deja, ne vom abține să propunem noi un sens al acestor îndemnuri. Vom studia și capitoulul 25 și vom încerca să vedem ce sens propune Mântuitorul Însuși.

Ideea este că doar cel care este ÎN VEGHERE la revenirea Domnului va fi izbăvit de mânia viitoare. Mă gândesc la cele 5 Biserici din Apocalipsa. Doar 2 dintre ele erau ÎN VEGHERE. 5 erau în declin spiritual. Încă nu erau lepădate, dar erau sub amenințarea lepădării. Dacă Isus revenea găsindu-le în acea stare, ce s-ar fi întâmplat cu acele Biserici? Iată ce ne sugerează însăși textul Apocalipsei:

14. Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo niște oameni care țin de învățătura lui Balaam, care a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca să mănânce din lucrurile jertfite idolilor și să se dedea la curvie.

15. Tot așa, și tu ai câțiva care, de asemenea, țin învățătura nicolaiților, pe care Eu o urăsc.

16. Pocăiește-te, dar. Altfel, voi veni la tine curând și Mă voi război cu ei cu sabia gurii Mele.”

(Apoc 2:14-16)

Dacă Biserica din Pergam nu se pocăia, atunci Hristos avea să vină curând la ea pentru a se război cu cei care țineau învățătura Nicolaiților. Și în mod cert pedeapsa lui Hristos avea să afecteze și Biserica ce tolera această învățătură. Este interesant că se introduce conceptul de venire a lui Hristos pentru a judeca o Biserică locală. Nu e vorba de venirea Sa în glorie, ci o venire în duh pentru judecată. Ea poate duce la împietrire, lepădare și chiar pedepse fizice. Ea se poate manifesta printr-un duh de rătăcire, prin anumite încercări foarte mari, prin anumite pedepse fizice concrete. Dacă acest tip de venire a lui Hristos la o Biserică aflată în neveghere atrage cu sine mânia lui Dumnezeu asupra acelei Biserici, atunci ce ar însemna pentru acea Biserică revnirea în glorie a Mântuitorului!? S-ar părea deci că izbăvirea de mânia viitoare este promisă nu tuturor credincioșilor, ci doar aceluia care vor fi ÎN VEGHERE. Un credincios dual, care e pe moarte dar încă nu e mort de tot NU ar fi deci izbăvit de mânia viitoare. Rămâne să mai analizăm aceste posibile concluzii.

Capitolul 24 se încheie cu o imagine pe care am putea să o considerăm un fel de pildă. Stăpânul pleacă și pune pe robul său peste ceata slugilor sale ca să le dea hrana la vremea hotorâtă. Practic, stăpânul îi oferă robului responsabilitatea de a conduce și administra gospodăria până la venirea lui. El trebuie să aibă grijă de proprietatea stăpânului și să se asigure că slujitorii sunt bine hrăniți. Practic robul este lăsat să fie un fel de stăpân până vine Stăpânul. Stăpânul are mai mulți robi. Ceilalți sunt tovarașii lui de slujbă. Toți aparțin stăpânului și sunt datori să îi slujească și să aibă grijă de pământurile și gospodăria acestuia. Stăpânul alege pe unul din acești robi ca să AIBĂ grijă de ceilalți robi. Intersant este că stăpânul nu-i dă ca responsabilitate să controleze, să supravegheze, să disciplineze pe ceilalți robi. Lui i se dă responsabilitatea de a-i hrăni, de a avea grijă de ei. Ca și cum averea stăpânului nu ar fi casa, pământurile, ci ROBII săi!!! Și acestui rob i se dă PUTERE și AUTORITATE peste bunurile sale și peste ceilalți robi pentru A-I SLUJI! Lui i se dau cheile casei, cheile cămărilor cu mâncare, cheile seifului cu bani. Și el primește această autoritate pentru A AVEA GRIJĂ de ceilalți robi, ca aceștia să fie bine hrăniți. Se pare că stăpânul are încredere în robii săi. Grija sa nu este dacă aceștia își vor face treaba sau nu. Ci grija sa este ca aceștia să fie hrăniți. Și SINGURA responsabilitate pe care o primește robul este să le dea celorlalți robi hrana la vremea potrivită. Robul nu știe că acesta este un TEST din partea stăpânului. Stăpânul vrea să îl pună peste TOATE averile sale. Ne aducem aminte de Potifar care i-a încredințat lui Iosif toate averile sale. Stăpânul vrea să dea această onoare unuia din robii săi. Dar nu îl poate pune de prima dată peste toate averile. El știe că puterea, autoritatea pot fi folosite în mod distructiv de robul proaspăt promovat. Într-adevăr, responsabilitatea de a administra toate averile stăpânului implică primirea unei mari autorități, primirea unei poziții de putere. Dar această putere îl poate distruge pe rob și prin ea pot fi risipite averile stăpânului și pot fi vătămați și toți robii și apropiații stăpânului. Și atunci stăpânul îi oferă robului un context formativ care este de altfel și un test. Stăpânul îi oferă astfel o poziție de autoritate peste o (mică) parte din slugile și bunurile sale. Dar ce nu știe robul este că stăpânul este CU OCHII pe el. El este EXTREM de interesat ce va face robul în lipsa lui. De aceea, el primește mereu prin oamenii săi informații cu privire la modul în care robul își îndeplinește responsabilitățile. Poate chiar se deghizează într-una din slugile de care trebuie să aibă grijă robul pentru a-i putea observa mai bine evoluția. Așa se explică deznodământul robului necredincios: stăpânul va veni când el NU SE AȘTEAPTĂ! Cu alte cuvinte nu este nici o șansă ca robul cel rău să-l păcălească pe stăpân. El de fapt acest lucru și-a propus. El nu își propune să facă un război deschis, direct cu stăpânul. Știe că nu are nici o șansă. Însă vede că stăpânul zăbovește să vină. Și atunci își dă arama pe față și se gândește că are timp să-și facă de cap PÂNĂ va veni stăpânul. Desigur, el nu vrea ca stăpânul să-l prindă făcându-și de cap. Își ia măsuri de precauție ca să afle când se apropie stăpânul, ca atunci când acesta se va întoarce, să-l prindă având grijă de slugile sale. În primele zile, luni după ce pleacă stăpânul, acest rob are grijă de slugi și le dă hrana la vremea potrivită. Dar de ce face acest lucru? Din loialitate față de stăpân, din grijă și iubire față de slugi, din faptul că a înțeles bucuria slujirii și că a primit autoritate pentru a sluji și nu pentru a vătama, pentru că iubește pe stăpân, și deci și pe

[Ev.Matei](#)

slugile sale la care acesta ține așa de mult? Se pare că nu. El face acest lucru din TEAMĂ de stăpân, din teamă de pedeapsă. Dar stăpânul pleacă și zăbovește să vină. Stăpânul nu-i spune când se va întoarce. Ba chiar îi spune: am să mă întorc în curând. Dar trece o lună, apoi două, trei, un an... și stăpânul nu se mai întoarce. Nu dă nici un semn. Și atunci în inima robului se dă o luptă. El are acces la resurse, la putere, la autoritate. Să folosească această putere pentru a îngriji pe slugile stăpânului sau să o folosească (măcar pentru o vreme) pentru interesele sale egoiste? Nu ni se spune dacă ceilalți robi erau fideli sau nu stăpânului. Poate nu erau chiar ușă de Biserică. Poate unii dintre ei nu-și făceau treaba, poate alții îl nedreptățiseră în trecut... Dar nu era în responsabilitatea sa să disciplineze pe robi. Responsabilitatea sa era doar să le dea hrana la vremea potrivită. Pe de altă parte, robul avea alți prieteni. De ce nu ar folosi resursele din camerele îmbelșugate ale stăpânului pentru a-și cinsti prietenii, pentru a da petreceri? Să fie și el odată în centrul atenției, să fie și el lăudat de prietenii lui pentru generozitatea lui! Și în inima sa apare ispita să își folosească autoritatea pentru a vătăma slugile stăpânului, pentru împlinirea propriilor poftes și pentru împlinirea poftes altor oameni robiți de plăceri. Dar dacă se întoarce stăpânul? Ispita crește, iar stăpânul zăbovește să vină: *Nu a venit repede așa cum a spus. Întârzie deci. Este suficient TIMP să-mi fac puțin de cap.* Și atunci își face un plan în care să își facă de cap un timp, dar apoi să renunțe la petreceri și să revină să dea hrana slugilor, ca la venirea sa, stăpânul să nu-l pedepsească. El riscă deoarece nu știe când vine stăpânul. Dar a trecut așa de mult timp și nu a venit. Sigur mai are suficient timp. Dar cum se face că stăpânul vine când el își face de cap? V.50 subliniază că stăpânul va veni CÂND el NU SE AȘTEAPTĂ. Nu va fi nici un semn care să anunțe venirea stăpânului. Nu va primi o scrisoare care să-l anunțe de revenirea stăpânului, nu va fi trimis nici un rob înaintea stăpânului care să-i vestească că se apropie de casă. Pur și simplu se va trezi cu stăpânul la ușă. Și dacă stăpânul a vrut să-l testeze, el va ști evoluția robului și înadins va veni în mijlocul unei petreceri date de acesta! Ideea este că robul rău nu îl poate înșela, păcăli pe stăpân. EL VA FI PRINS! Fățărnicia sa constă în lipsa sa de onestitate față de stăpân. El vrea să îl înșele pe stăpân. El vrea ca să ascundă de stăpân faptele sale rele, vrea să salveze aparențele. El vrea să îl păcălească pe stăpân că este un rob bun. În prezența stăpânului a ascultat poruncile acestuia. Dar în inima sa nu era nici respect, nici dragoste față de stăpân. Nu era respect nici pentru slugile stăpânului. Totuși robul a acceptat poziția de autoritate pe care i-a dat-o stăpânul. Dar stăpânul pleacă tocmai pentru a scoate la iveală ce era ascuns în inima robului. Înadins zăbovește! Știe că lipsa sa și întârzierea sa vor scoate la iveală ce este în inima robului. Iată un test foarte greu: să primești putere, autoritate și acces la resurse și apoi să fii lăsat SINGUR cu ele o perioadă mare de timp! În fiecare dintre robii testați în acest mod va apărea ispita de a folosi (măcar pentru o vreme) puterea în interes propriu, chiar dacă acet interes ar intra în contradicție cu interesele stăpânului. Ne vom întreba: de ce este așa de mare ispita? Să legăm această pildă de celelalte. Știm cine e stăpânul și ce om minunat este el. Dar cine sunt robii? Robii sunt foștii VIERI. În inima lor încă este sânge de vier. Prin faptul că Stăpânul pleacă, se reactivează ispita de a redeveni vier. Nu trebuie să subestimăm ispita. Este ca și cum un fost dependent de alcool este lăsat să administreze un magazin de băuturi. Desigur, ispita nu e mai mare decât resursele primite pentru a lupta cu ea, dar ispita e

reală. Iar acum ispita nu este de a redeveni vier pentru totdeauna, ci de a redeveni vier o perioadă doar. Un fel de vier pe ascuns. Ceva de genul: *Cât e plecat stăpânul mă comport ca un vier... dar când îmi dau seama că se apropie de casă, revin la comportamentul de rob fidel. Deci nu vreau să devin rob pentru totdeauna, ci doar o perioadă. Nu vreau să am de a face cu pedeapsa stăpânului. Am nevoie de protecția și binecuvântarea Sa. Dar aș vrea să mă mai joc de-a vierul...*

Robul cel rău este acuzat de FĂȚĂRNICIE. Deci nu este ca vierii care pe față omorau slugile stăpânului. Acum este un vier care de față cu stăpânul se comportă într-un fel, dar când stăpânul e departe se comportă cu totul altfel. Mai observăm că robul nu cade în ispită din prima zi când pleacă stăpânul. Trece un timp îndelungat. Își dă seama că stăpânul zăbovește. Și atunci ISPITA crește. Ispita ia prilejul și glăsuiește: *De ce îți este fața tristă? Știu... privești cu jind spre cămăările stăpânului... Ai putea da petreceri frumoase ca mai înainte. Știu... privești spre slugile care ți-au greșit. Ai putea să le pedepsești și să te răzbuni! Dar în același timp știi că stăpânul s-ar putea întoarce și nu i-ar plăcea să te vadă astfel. Și tu îl iubești pe stăpân și nu ai vrea să ai de a face cu supărarea și pedeapsa sa. Da, NU trebuie să te pui rău cu stăpânul! În nici un caz! Dar știi ceva? Nu trebuie să mai fii trist. Gândește-te! Fii flexibil! Le poți avea pe amândouă: și binecuvântarea stăpânului și plăcerea de fi tu însuși (dumnezeu...), de a face ce vrei! De ce vezi un conflict între cele două? Stăpânul zăbovește... E important ca atunci când el se întoarce să faci ce trebuie. Dar până atunci va trece ceva vreme. Ai timp să îți urmezi îndemnurile inimii și apoi când el se apropie, să faci ce trebuie. El e bun și va trece cu vederea ce a fost în trecut. Doar știi că pentru el prezentul contează. Dacă în momnetul revenirii vei face ce trebuie, el nu te va pedepsi. Deci fii vier...doar pentru o vreme. Pune-ți slujitori pe drumul pe care trebuie să se întoarcă stăpânul. Ei îl vor vedea de departe și te vor anunța din timp. Și vei avea vreme să te pregătești pentru venirea sa!*

Robul este un fățarnic. Vrea altceva, iubește altceva, dar vrea să afișeze față de stăpân că îl iubește și ascultă cu mare credincioșie. Logica ispitei pare perfectă. Dacă în Eden diavolul inventează un conflict între iubirea de sine și iubirea de Dumnezeu, acum el vrea să diminueze conflictul total dintre iubirea sinelui păcătos și iubirea de Dumnezeu; acum propune o cale de reconciliere. Dar este o mare minciună. Cele două realități sunt de neîmpăcat. Și logica ispitei are o mare fisură. Ea pornește de la premisa că robul va putea să-și dea seama că stăpânul se apropie și că va avea timp să se pregătească pentru venirea lui. Însă stăpânul nu poate fi păcălit. Aceasta variantă nu e posibilă. Iată ce spune Adevărul însuși în v.50: ***stăpânul va veni în ziua în care el nu se așteaptă!*** Nu spune: *ar putea veni în ziua în care nu se așteaptă, ci va veni în ziua în care nu se așteaptă!* Deci SIGUR va veni în ziua în care nu se așteaptă! Stăpânul a premeditat ÎNTĂRZIAREA tocmai pentru a testa inima fostului vier, devenit acum rob! El urmărește din ascuns ce face robul. Și va veni pe un alt drum și îl va lua găsi total nepregătit. Și el va veni ca să îl pedepsească. Pentru stăpân nu va fi o surpriză că va găsi robul în infidelitate. Surpriza va fi doar de partea robului rău. Pentru el va fi o surpriză neplăcută venirea stăpânului.

Testul nu e ușor. E de fapt cel mai greu test. Este testul timpului. Ispita de a reveni la obiceiurile de vier bate la ușă în fiecare zi. Și stăpânul e plecat. Robul ar vrea ca stăpânul să fie

[Ev.Matei](#)

de față, pentru ca ispita să fie pusă la colț de prezența stăpânului. Dar stăpânul e departe. Ispita va pune la îndoială caracterul stăpânului: *Oare chiar te iubește? Oare chiar acesta e binele tău? Sau: Oare chiar te va pedepsi? Sau: Oare este el vrednic de încredere? A promis că se întoarce în curând... Dar nu s-a întors. Și Timpul trece. Poate de fapt nu se va întoarce niciodată.. De ce să mai rabzi așteptându-l? Oare chiar crezi că va veni și te va răsplăti pentru credințioșia ta? Dacă te-a uitat. Dacă nu va veni niciodată? Dacă, de fapt, trebuie să știi să te răsplătești singur și să îți porți singur de grijă?*

Și ispita profită de absența stăpânului. Dacă stăpânul ar fi de față, robul ar privi în ochii lui calzi și blânzi și ar ști că stăpânul îl iubește. Dacă stăpânul ar fi de față, ispita care îi șoptește în ureche că stăpânul a plecat, nu ar mai avea argumente. Dacă stăpânul ar fi de față, privirea lui de rege, l-ar ajuta să spună NU ispitei. Dar stăpânul e plecat - tocmai de aici și puterea ispitei și greutatea așteptării. Dacă stăpânul ar veni mai repede, ce bine ar fi! Dar el întârzie. Și cu cât mai trece o zi, cu atât ispita devine mai puternică, căci capătă un nou argument: *Vezi, nu a venit nici azi! Ce ți-am spus!? Înseamnă că ieri puteai să o faci lată, să dai și tu o petrecere? De ce te-ai abținut? Vezi, nu a venit curând... te-a uitat!* Și astfel, fiecare zi care trece fără ca stăpânul să se întoarcă este în avantajul ispitei. Cât va rezista robul? Cât va putea să reziste față de o ispită puternică, zilnică și mereu crescândă? Și timpul trece. Și tăcere. Nici o veste de la stăpân. În această paradigmă, întrebarea nu este de fapt dacă va rezista robul, ci când va ceda?

Și totuși există posibilitatea să fii și robul bun care să persevereze în așteptare și care să fie găsit de stăpân făcând ce este bine. Dar care să fie secretul acestui rob? De ce el nu a fost doborât de o ispită mereu crescândă? Pentru acest rob prezentul nu este o așteptare pasivă, cu una activă. Așteptarea pasivă va duce mereu la înfrângere în fața ispitei. Așteptarea activă este cheia! Despre ce e vorba? În așteptarea pasivă, prezentul e numai chin. El înseamnă doar a te opune unei ispite chinuitoare. Speranța, viața, satisfacția, bucuria, e legată doar de viitor...de venirea stăpânului. Prezentul are doar semnificația unei torturi psihice. Și cine poate rezista la nesfârșit unei astfel de torturi? Mai devreme sau mai târziu, ORICINE va ceda... Însă robul cel bun are o altă percepție asupra prezentului. El înțelege că slugile sunt comoara, bucuria stăpânului. Stăpânul care este plecat... este de fapt prezent prin slugile sale. Cine sunt slugile? Foști vieri vindecați în urma morții fiului stăpânului viei! Ei sunt comoara și bogăția sa. Slujba de a-i hrăni, este una atât de importantă! El își poate exprima iubirea, recunoștința față de stăpânul plecat hrânind cu grijă în fiecare zi pe ceilalți robi. Prezentul înseamnă deci nu doar opoziția pasivă față de o ispită reală, înseamnă și implicarea cu toată inima într-o minunată slujbă! Prezentul nu înseamnă doar o așteptare chinuitoare a unei izbăviri viitoare care nu mai vine de atâția ani, ci și o bucurie nespusă de a sluji și iubi slugile stăpânului. Relația cu stăpânul se întemeiază pe iubire și nu pe frică. Faptul că el este de față sau nu contează mai puțin. Nu frica de pedeapsă, ci iubirea față de stăpân este cea care îl ajută pe rob să nu se răzbune pe slugile stăpânului, ci să le hrănească cu drag, chiar dacă ele sunt nerecunoscătoare uneori. Și drept vorbind nu e chiar ușor să ai grijă de slugile stăpânului. Ele nu sunt îngeri și nici ușă de biserică. Ele sunt formate din oameni bolnavi, din foști vieri. Și acestea pot oferi deseori motive reale să le bați sau se te supere atât de tare încât să îți vină să îți iei lumea în cap și să pleci într-o

cârciumă ca să îți îneci amarul. Dacă ne dăm seama cine sunt slugile, înțelegem că slujba de a la hrăni necondiționat la vremea potrivită nu e chiar ușoară. Slugile oferă robului suficiente frustrări pentru a-l demotiva în slujire și pentru a-l motiva să revină la calea de vier. Testul nu e ușor. Dar nici imposibil de luat. Iubirea față de stăpân și manifestarea ei față de slugile acestuia, iată marea resursă. Cum poți păstra vie iubirea față de un stăpân pe care nu îl vezi și care este departe? Manifestând-o zilnic față de slugile sale pe care le vezi și de care te izbești mereu! Pentru robul credincios, așteptarea este grea. Dar nu e un chin de nesuportat. Are atâtea de făcut pentru slugile stăpânului. El, pentru că îl iubește pe stăpân, își găsește desfătarea, plăcerea în slujirea robilor stăpânului. El nu doar se opune unei ispite, ci se opune unei ispite și își găsește plăcerea în slujirea celorlalți robi. Prezentul are semnificație, are sens. Prezentul nu înseamnă doar așteptare! Prezentul înseamnă slujire, bucurie, implicare. Și în această aventură a slujirii sunt multe întristări, dar sunt și încurajări. Da, sunt și încurajări și sunt suficiente încurajări că să poți trăi BUCURIE și ÎMPLINIRE. Stăpânul întârzie... e adevărat... dar nu doar tu, ci și ceilalți robi trebuie să fie pregătiți pentru venirea lui. Și celelalte slugi se pot răzvrăti și pot părăsi casa stăpânului. Dar hrănindu-le cu drag, urmând modelul iubirii stăpânului, le poți convinge să nu părăsească casa. Miza e mare. Unele vor pleca... dar arătându-le iubirea stăpânului, le poți convinge să se întoarcă. Și adevărul este că mereu sunt slugi nepregătite pentru venirea stăpânului. Dacă el întârzie și de dragul lor... dacă de fapt aceasta este miza întârzierii lui. Pentru că sunt mereu slugi nepregătite pe care robul le poate sluji? Măcar din acest motiv, din perspectiva robului există mereu o rațiune și un sens pentru întârzierea stăpânului. *Cum să vină stăpânul când nu sunt încă toate slugile pregătite pentru venirea lui? Mai sunt multe de făcut. El va veni când va decide el că e bine. Și am încredere în discernământul lui. Dar sensul vieții mele nu este doar așteptarea sa, ci este și slujirea celorlalți. Dacă azi nu vine stăpânul, pentru mine înseamnă, că el îmi poruncește să mai ajut și azi la pregătirea celorlalți pentru venirea sa. Aș vrea să vină...dar dacă nu vine, înseamnă că mai este un o zi a harului și a slujirii, care merită trăită din plin!* Iată deci cheia robului credincios. Proverbe ne spune că o nădejde amânată îmbolnăvește oasele. Dar pentru robul credincios întârzierea stăpânului nu înseamnă o astfel de nădejde amânată. Da, el îl așteaptă pe stăpân. Dar sensul vieții sale nu este doar așteptarea. Toată viața sa de dinainte de revenirea stăpânului are un sens măreț, dat de slujirea și pregătirea celor pe care stăpânul îi iubește așa de mult! Cel mai greu lucru este să aștepti ceva fără nici o activitate. Să fie un timp mort în care doar să aștepti. Este cumplit. Acest timp de așteptare este ca o tortură psihică la care orice om cedează la un moment dat. Dar dacă în timp ce aștepti faci ceva interesant, plăcut, important, aștepti altfel. Nu renunți la așteptare, dar așteptarea devine mai ușoară. Și de aceea poți aștepta mai mult! Și cu cât activitatea e mai plăcută și mai importantă pentru tine, cu atât poți aștepta mai ușor, și deci cu atât poți aștepta mai mult! Presiunea exrecitată de așteptare va rămâne... dar va fi mai mică, va fi suportabilă. Și în această paradigmă, ispita nu va putea fi mereu în creștere. Căci cu cât te implici mai mult în acea activitate din perioada așteptării, cu atât așteptarea devine mai plăcută, mai importantă. Se va întâmpla exact opusul: așteptarea va deveni mai dulce și ispita mai mică! Cu cât robul se va implica mai mult de dragul stăpânului în slujirea slugilor acestuia, cu atât se va apropia mai mult de inima stăpânului, cu atât va înțelege cât de

greu i-a fost stăpânului să-l recupereze și să-l hrănească pe el; va descoperi și mai profund iubirea stăpânului: ea va fi mereu proaspătă, vie, și mai mare ca înainte; ea va genera o iubire față de stăpân mereu mai puternică, mereu mai profundă. Și comoara stăpânului se găsește în ceilalți robi. Hrănirea acestora nu va fi doar o activitate care să-i țină de urât până la reîntoarcerea stăpânului. Hrănirea lor va deveni o pasiune, va deveni viața lui, va deveni plăcerea și desfătarea sufletului lui. Așteptarea va căpăta sens și va deveni din ce în ce mai ușoară și nu mai grea. Adesea robul se va gândi în inima sa: Poate că stăpânul ar trebui să mai zăbovească puțin... căci nu sunt toate slugile pregătite pentru venirea lui. Da, ar fi minunat să vină, dar dacă vreo slugă răzvrătită s-ar putea întoarce în casa sa? Robul va înțelege DE CE întârzie stăpânul. Va înțelege că întârzierea stăpânului are un sens, are un rost. Da, va pricepe că însuși stăpânului îi vine greu să amâne reîntoarcerea lui. Dar va înțelege că stăpânul rabdă totul... pentru cei aleși. El va înțelege că deși stăpânul e plecat fizic, el a rămas acolo, printre ei cu inima. El va înțelege că o părticică din stăpân trăiește în fiecare din slujitorii săi. Și atunci robul va alege să rabde și el împreună cu stăpânul, nu că stăpânul l-a uitat sau că nu ar vrea să se întoarcă...Nu, nu e vorba despre acest lucru! O, cât de mult ar vrea stăpânul să se întoarcă. Dar el însuși alege să aștepte cu răbdare. Întârzierea are un sens, o rațiune pentru inima stăpânului. Atunci va avea și pentru robul care-l iubește!!! Robul va înțelege că trebuie să rabde și să aștepte ÎMPREUNĂ cu stăpânul revenirea sa. Așteptarea și trecerea timpului nu va pune o distanță între el și inima stăpânului, ci va duce la o apropiere și mai mare față de inima stăpânului. Pentru că amândoi așteaptă împreună și aleg împreună să rabde totul, din dragoste pentru cei aleși. Robul știe că stăpânul nu va veni când toate slugile vor fi pregătite, căci niciodată nu vor fi toate pregătite. Dar dacă el nu vine azi, înseamnă că mai sunt slugi răzvrătite care vor alege curând să vină în casă. Stăpânul simte acest lucru și el nu se înșală niciodată. Deci dacă el nu vine azi, este într-adevăr un motiv de tristețe, dar este și o poruncă din partea lui să continue să arate dragostea sa slugilor sale. Și atunci întârzierea nu este un argument în defavoarea iubirii stăpânului, ci în favoarea iubirii sale... Cât de mare este iubirea sa dacă el alege să rabde departe de casă și să mai aștepte recuperarea unor slugi? Fiecare zi care trece nu e o dovadă că el i-a uitat, ci că iubirea sa pentru ei e mai mare decât ei și-au imaginat-o! Și când ispita vrea să profite de zilele care trec în tăcere și să întrebe din nou: *Unde e promisiunea revenirii lui? Iată că el va uitat.* Atunci în mintea robului credincios se va auzi aievea vocea stăpânului care va șopti: *O, Nu! nu v-am uitat! Crezi că eu nu vreau să mă întorc? Crezi că pe mine nu mă topește dorul de voi? Crezi că nu aș vrea să vorbim gură către gură și să avem o părtășie vie, totală? Dar pentru cei aleși... mai amânăm venirea. Da, de dragul lor. Mai trebuie să așteptăm. Acesta este sensul activ și viu al așteptării. Așteaptă cu mine. Așteaptă de dragul meu, așteaptă slujind! Și prin slujirea ta, grăbești venirea mea... căci cu cât slugile primesc tot ce au nevoie ca eu să vin... cu atât se diminuează motivul întârzierii mele.*

Da, e frumos că activitatea de hrănire a slugilor nu doar că este o activitate care face suportabilă așteptarea, dar ea are în sine capacitatea de scurta perioada așteptării. Activitatea dinaintea de revenirea stăpânului este strâns legată de momentul revenirii sale, grăbindu-l.

Psihologia așteptării. Iată cheia biruinței, iată cheia vieții, iată cheia moștenirii celor mai mari comori ale cerului. Iată cheia de a deveni un David, un viteaz, un stejar, iată cheia de urca pe munte și de a nu te mulțumi cu câmpia. Ferice de cel care cunoaște psihologia așteptării. Ferice de cel care nu se lasă zdrobit de așteptare. Ferice de cel care diminuează durerea așteptării prin bucuria slujirii.

După cele trei pilde din Matei 24b-25 urmează imaginea judecății viitoare, în care ni se descoperă EXPLICIT care va fi criteriul răsplătirii și al pedepsirii. Noi deja l-am anticipat din prima pilda. Ideea este că toate cele trei pilde trebuie tâlcuite în contextul lor, deci prin lentila pasajului cheie din 25:31-46. Atât untdelemnul din candelă, cât și ideea de talanți, trebuie legate de relațiile cu ceilalți micuți. Prima pildă ne vinde deja pontul. Cheia biruinței ține de relația dintre rob și tovarășii lui de slujbă. Relația cu slugile stăpânului... aici e marele secret. Ascuzișurile inimii robului necredincios sunt scoase la iveală tocmai prin relația cu ceilalți robi. În același timp resursele pentru a rămâne fidel sunt primite tocmai prin relația cu ceilalți robi. **Hrănirea robilor** devine marea resursă a așteptării. Robul rău mai întâi bate pe ceilalți robi și APOI se duce să bea și să mănânce cu bețivii. Dar decăderea robului începe cu stricarea relației cu ceilalți robi. Ceilalți robi poate i-au dat motive reale să se supere. Porunca era să continue să le dea hrană. **El refuză se le mai dea hrană**, și alege să le pedepsească. Păstrează hrana doar pentru el... apoi o risipește cu bețivii... Oare este ÎNTÂMPLĂTOR că primul lucru cu care Isus justifică răsplătirea sfinților vizează TOCMAI HRANA: **căci am fost flămând și Mi-ati dat de mâncat...** (vezi 25:35). Și oare este întâmplător că primul lucru cu care Isus justifică pedepsirea celor necredincioși este TOCMAI PRIVAREA de HRANĂ: **căci am fost flămând și NU Mi-ati dat să mănânc...** (vezi 25:42)? Nicidecum! Această aparentă coincidență ne confirmă faptul că relația cu ceilalți robi este un element cheie în prima pildă rostită de Isus.

Începem deja să întrezărim ceva din semnificația cuvântului *a fi gata*, sau *a veghea*. A veghea înseamnă a continua să hrănești cu bucurie slugile stăpânului indiferent de lipsa lor de merite. Nu e vorba de o stare mentală doar, de o vigilență spirituală și nicidecum de o așteptare pasivă. E vorba de o implicare efectivă în slujire. Mare atenție: **așteptarea pasivă duce la moarte, dar doar așteptarea activă duce la viață!**

Pilda ne atrage atenția la așteptarea activă. Apostolii aveau de hrănit Biserica și de dus oferta hranei lui Hristos la toate Neamurile. Aveau ce face până la revenirea Domnului. Ei nu trebuiau pur și simplu doar să aștepte. Ei așteptau grăbind și grăbeau așteptând. Ei așteptau revenirea Domnului slujind Biserica și ducând Evanghelia la toate Neamurile!

Prima pildă are un element unic și foarte important. Ea se deosebește prin CEVA de toate celelalte pilde cu robi și lucrători din toată Evanghelia. Despre ce să fie vorba? În această pildă nu apar de fapt doi robi, ci doar UNUL! Pilda e construită altfel. Nu este un rob credincios și unul rău. Este de fapt un singur rob care e răsplătit dacă este prins în veghere sau e pedepsit dacă e prins în neveghere. V.48 explică: *dar dacă e un rob rău...* implicațiile sunt colosale! Ele exclud ipoteza că robul rău, era de fapt rău de la început și că prin test a ieșit de fapt ce era ascuns în inima lui de la început! Nu! căci toți avem sânge de vier! Toți avem acele lucruri ascunse! Întrebarea este ce facem cu ele? Faptul că în pildă este un singur rob, ne arată că pilda se

[Ev.Matei](#)

adrează fiecărui credincios AUTENTIC în parte, fiecărui dintre noi. Nu există o departajare clară de la început: robii credincioși autentici și cei necredincioși dar fățarnici. ALEGERERILE din procesul așteptării ne vor transforma fie în robul bun care așteaptă până la sfârșit, fie în robul rău care nu așteaptă până la sfârșit. Nu e vorba de Biserică și lume sau de cei credincioși autentici și de fățarnicii din Biserică. Pildele se adresează Bisericii, întregii Biserici, tuturor celor credincioși, sinceri, autentici, născuți din nou! Vom vedea că judecata din 25:41-46 vizează în primul rând Biserica apostată și nu lumea! Cel necredincios nu poate deosebi pe Hristos în frații Săi și nu are nici un angajament să-i hrănească. El nu primește nici un talant din partea Duhului și nici responsabilități pentru Biserica Sa. Acestea le primesc doar vierii transformați în robi. Deci să fim atenți. Pildele ne vizează pe noi toți. Fiecare din noi poate AJUNGE un rob rău, o fecioară nechibzuită, un rob viclean și o capră în ziua judecării. Totul ține de alegerile noastre din TIMPUL procesului dintre nașterea noastră din nou și venirea Mirelui!

Ne gândim la perioada lui Anticrist. Da, vom aștepta atunci ca niciodată revenirea Mirelui. Dar nu doar vom aștepta. Nu va fi o așteptare pasivă. Noi vom ști ce avem de făcut: ne vom găsi desfătarea întărind pe frați și ducând Evanghelia la marginile pământului cu ajutorul bine venit al prigoanei lui Anticrist... Și perseverând în acest lucru, vom grăbi venirea și vom scurta așteptarea. Vom refuza modelul unei așteptări pasive care ne-ar distruge, ci vom aștepta plini de bucuria și onoarea de a sluji ACUM și AICI Biserica Domnului!

Mai zăbovim puțin asupra raționamentului robului rău: stăpânul meu zăbovește să vină... deci am timp să-mi fac de cap. Versetul 50 arată fisura și falsitatea raționamentului și promite că stăpânul va veni când el nu se așteaptă. Dar iată că mulți credincioși din istorie s-au îndepărtat pe baza acestui raționament și Domnul nu a venit. Se pare deci că au avut dreptate. Ei și-au făcut de cap... și Domnul nu a venit. Au avut dreptate când au spus în ei înșiși: că au timp să-și facă de cap... și că Domnul nu va reveni așa de redeva? Cum stă în picioare promisiunea din v.50 care insistă că Stăpânul nu poate fi păcălit, cu realitatea a 2000 de ani istorie în care milioane de credincioși au trișat fără să fie surprinși trișând de revenirea Domnului?

Pasajul pe care l-am citat deja din Apocalipsa ne oferă cheia. Există o venire a Domnului în viața oricărui credincios, adică acele momente cheie din destinul cuiva care vor avea un impact etern. Venirea Domnului poate fi o încercare cumplită care fie va duce la împietrire și moarte spirituală, fie la vindecare, răsplătire, noi descoperiri, noi culmi în slujire. Venirea Domnului poate fi o anumită OPORTUNITATE specială. Cei care nu așteptat... o vor pierde pentru totdeauna. Cei care au așteptat-o se vor bucura de ea pentru totdeauna. În Viitorul fiecărui credincios sunt scrise CERNERI de FOC și OPORTUNITĂȚI UNICE și uneori, dar nu întotdeauna OPORTUNITĂȚILE vin după cernerii sau IZVORĂSC tocmai din ele. Aceste momente vor avea un impact asupra destinului nostru etern, fie că e vorba de însăși mântuirea noastră, fie că e vorba de dimensiunea răsplătirii noastre eterne. Este esențial că să FII în VEGHERE când aceste forme ale venirii Domnului te vor vizita. Cel ce trăiește în neveghere își poate pierde credința în urma unei astfel de încercări. Cel care este în neveghere va fi ORB la OPORTUNITĂȚILE cu care se va întâlni sau nu se va întâlni niciodată cu ele, pentru că deja a ales alte variante. E trist dar adevărat: frumusețea de pe munte nu va fi cunoscută niciodată de cel

[Ev.Matei](#)

care s-a mulțumit cu câmpia. Alegeri, alegeri de zi cu zi.... ele vor determina ce se va întâmpla cu destinul nostru în acele momente cheie când Domnul va veni la noi, așa cum avea să vină la Biserica din Pergam. Venirea Domnului în slavă rămâne un eveniment unic, vizibil, cert. Dar ea este degustată de anumite realități spirituale din viața noastră. Adevărul din v.50 stă în picioare. Domnul va veni la tine. Domnul îți va face o vizită specială! Pregătește-te deci să întâlnești pe Dumnezeu tău! Dacă te va pedepsi sau te va înălța pe o stâncă, ține de tine, ține de ce alegi azi în ascuns. Iar înălțimea stâncii pe care te va ridica ține de asemenea de alegerile tale din ascuns. Veghează și azi! Nu spune că Domnul zăbovește! El e pe drum. De unde știi că nu te va vizita chiar azi?

25:1-13 - Pilda celor 10 fecioare

Atunci, la venirea Domnului, realitatea Împărăției se va asemăna cu 10 fecioare care așteaptă pe mire. Pilda are în vedere Biserica, comunitatea celor credincioși. Lumea nu așteaptă pe Mire. Lumea nu are deloc acces la unzdelemnul sfânt. Pilda este construită pe o realitate culturală a nunților din Palestina. Vom descrie cum avea loc o ceremonie de nuntă și care era rolul celor 10 fecioare (domnișoare de onoare sau însoțitoare ale miresei). Deci iată cum se desfășura marea zi a nunții:

Ceremonia se desfășura de obicei în casa tatălui mirelui. Ceremonia de cununie se desfășura noaptea târziu. Dar de dimineață începea bucuria la casa tatălui mirelui: cântec și dans de dimineață până seara! În tot acest timp mireasa aștepta în casa tatălui ei. Alături de ea erau domnișoarele de onoare. Fiecare din acestea avea o torță. Pe torță erau prinse cârpe muiate în untdelemn. Acestea ardeau în aproximativ 15 minute. De aceea era nevoie de o rezervă de untdelemn pentru a asigura o ardere prelungită a torțelor. Mirele se apropia de casa miresei. Era noapte, era întuneric. Domnișoarele de onoare trebuiau să iasă cu torțele arzând pentru a întâmpina mirele. Ele îl conduceau astfel pe mire la mireasa. Mirele lua mireasa și se ducea cu ea spre casa tatălui său, acolo unde stătea gata să înceapă petrecerea. Domnișoarele de onoare, cu torțele aprinse însoțeau pe mire și mireasă pe tot drumul și aveau un rol cheie în momentul intrării mirelui și a miresei în casa tatălui, acolo unde erau întâmpinați cu cântece. Acesta era momentul cheie al ceremoniei și anume când mirele aducea mireasa în casa tatălui pe sub un baldachin de nuntă. În acest moment (era noapte) domnișoarele de onoare, cu torțele aprinse aveau un rol cheie. Dacă acestea nu aveau torțe nu își puteau împlini rolul cheie din ceremonie. Torța era obligatorie. Dacă toate torțele s-ar fi stins, atunci întreaga ceremonie ar fi fost compromisă. Iată de ce cele 5 fecioare nu sunt dispuse să dea din untdelemnul lor celorlalte. Untdelemnul trebuia să le ajungă pe tot drumul, inclusiv pentru momentul cheie al intrării mirilor în casa tatălui mireului.

Încă un element important. Nu se știe exact dacă domnișoarele de onoare mai trebuiau să aibă sau nu deja torțele aprinse când mirele sosea. Unii sugerează că da, tocmai pentru a nu pierde timp cu aprinderea candelilor. Cu alte cuvinte, de la o anumită oră ele țineau torțele aprinse. Și întrețineau lumina. Alții sugerează că trebuiau să le aprindă când auzeau că mirele se

apropie tocmai pentru ca atunci când mirele era aproape de casă să-l poată deja întâmpina cu torțele aprinse. Indiferent de procedură era nevoie de rezerve suplimentare de untdelemn.

Un alt fapt cultural: adesea mirii întârziu! Și adesea sosirea lor era anunțată de mai multe ori până în momentul când veneau cu adevărat. Deci se putea auzi: Vine mirele!, domnișoarele de onoare să aprindă candelile, dar mirele să nu vină. Însă se mai consuma din untdelemn. Deci rezerva de untdelemn trebuia să fie una mare.

Domnișoarele de onoare aveau deci un rol cheie în ceremonia nunții. Și grija lor principală era aceea de a avea o torță bine făcută și suficient untdelemn pentru a întreține focul. Deci cu aceeași grijă cu care își pregăteau rochia de nuntă, cu aceeași grijă trebuiau să își pregătească torța și rezerva de untdelemn. Să fii o domnișoară de onoare era o mare onoare. Multe fete, prietene ale miresei și-ar fi dorit acest lucru. Deci nu oricine era chemat să fie domnișoară de onoare. Li se oferea și o mare încredere ținând cont de rolul lor în ceremonie. Dacă cineva nu avea suficient untdelemn afecta ceremonia și astfel aducea O MARE JIGNIRE mirilor și părinților acestora! Insulta era atât de mare încât o astfel de domnișoară de onoare nepregătită nu mai era primită la ospăț! O astfel de situație jenantă și rușinoasă era coșmarul oricărei fete, oricărei domnișoare de onoare.

Și încă ceva. La acea oră târzie magazinele erau închise, oamenii dormeau. Era greu să faci rost de untdelemn. În orașele mari erau anumite magazine mărginașe care puteau fi deschise și la acea oră târzie, dar dura mult până se ajungea la ele.

Toate aceste informații ne ajută enorm să înțelegem detaliile pildii și semnificația ei.

Deci cu aceste informații în minte revenim la pildă. Toate cele 10 fecioare au primit marea onoare să fie domnișoare de onoare. Multe fete și-au dorit. Dar doar ele au fost alese. Erau din apropiații mirilor și au primit această onoare și responsabilitate. Și Toate au acceptat! Nimeni nu le-a obligat. Și-au dorit acest lucru probabil și l-au acceptat. Și toate știau care este rolul lor în ceremonie. Și toate știau că rezervele de untdelemn sunt obligatorii și esențiale. Dar 5 dintre ele au înmuiat doar o cârpă în undelemn pe torță și nu și-au pregătit și rezerve suplimentare de untdelemn. Dar celelalte 5 și-au pregătit nu doar torța cu o cârpă muiată în ulei, ci și rezervele de untdelemn. Și aici este marea întrebare: de ce nu și-au pregătit și ele untdelemn în candelă? Pilda ne arată că nu au vrut în mod intenționat să compromită ceremonia. Cu alte cuvinte nu au jucat la dublu. Nu au pretins că vor să fie domnișoare și apoi au vrut să se răzbune pe mireasă și să-i facă o farsă. Căci vedem că ele se sperie că nu mai au untdelemn și că s-au dus să cumpere untdelemn. Și apoi au venit la ospăț rugându-se: *Doamne, deschide-ne!* Ele nu au vrut să strice ceremonia, nu au vrut să jignească familiile mirilor. Nu au vrut să se facă de râs, nu au vrut să lipsească de la ospăț! Nu au fost deci ca robul din prima pildă care a vrut să joace la dublu și nici ca invitații la nuntă din cap.22 care nu au vrut să participe la nuntă. Atunci care a fost problema acestor 5 fecioare? Textul nu ne spune că au fost rele, fățarnice, viclene sau leneșe, ci că au fost NECHIBZUITE în contrast cu celelalte care au fost ÎNȚELEPTE. În engleză este folosit cuvântul FOOLISH (prost) pentru a caracteriza cele 5 fecioare neglijente. Da, situația e foarte interesantă. Toate cele 10 fecioare se aflau în locul potrivit (casa miresei), îmbrăcate potrivit și cu o torță în mână. Toate îl așteptau pe mire. Toate vroiau să împlinescă ceremonia. Și totuși 5

[Ev.Matei](#)

dintre ele nu au avut rezerve suplimentare de untdelemn. Oare de ce? Posibile motive: au fost atât de încântate că au fost alese ca domnișoare de onoare încât nu au mai fost atente la responsabilitățile lor din cadrul ceremoniei. Erau pline de emoții și de-abia așteptau sosirea mirelui, dar au uitat, au neglijat, nu au știut, nu au întrebat despre susținerea flacării din torță. Mă gândesc că ori știau și au uitat din pricina emoțiilor, bucuriei de a participa la ceremonie, ori nu știau dar nici nu s-au interesat să întrebe. Următorul scenariu mi se pare plauzibil: ele s-au bucurat atât de tare că au fost alese să fie domnișoare de onoare încât au neglijat responsabilitățile practice ale ceremoniei. Ele se bucurau astfel mai mult de rolul lor în ceremonie decât de ceremonia însăși. Nunta era improtantă, dar mai improtant pentru ele era faptul că toate lumea le va vedea frumos îmbrăcate în spatele mirilor. Toți vor vedea că mirii pe ele le-au ales. Și toți băieții necăsătoriți le vor admira și le vor face ochi dulci. Și de-abia așteptau să vină mirele! Dar nu așteptau acest lucru de dragul miresei și a bucuriei celor doi, ci mai degrabă de dragul lor! Nu bucuria și nunta celor doi era scopul zilei. Acesta era pentru ele un mijloc. Scopul zilei era pentru ele să se arate frumoase alături de miri. Din perspectiva lor nu mirii, ci ele erau în centru. Și acest scenariu pare unul potrivit. Într-o ceremonie există două tipuri de personaje. Personajele din centrul ceremoniei și personajele din umbră care organizează, slujesc, ajută. Personajele din centru sunt cele care se pot lăsa copleșite de emoție. Ele pot uita, pot încurca lucrurile... e legitim, e normal. Dar cele din umbră nu își pot permite acest lucru. Și de fapt, aici intervine rolul lor. Pentru că nu ele sunt în centru, emoțiile sunt mai mici, iar luciditatea mai mare. Și rolul lor este să ajute pe cei din lumina reflectoarelor, din centrul sărbătorii, atunci când sunt copleșiți de emoții și încrucă treburile. Mirii pot fi pe altă lume, dar nașii, prietenii care-i ajută la organizare NU! Eu ai un alt rol în ceremonie! Și tocmai aceasta a fost problema domnișoarelor de onoare. Ele s-au comportat ca și cum ar fi avut rolul central în ceremonie, pe când ele aveau unul secundar. Ele și-au pierdut mintea de emoție și nu au fost atente la responsabilitățile foarte practice și importante care le-au fost încredințate. Ele au așteptat pe mire în primul rând de dragul lor și nu în primul rând de dragul mirelui și al miresei! Ele au așteptat atât de intens venirea mirelui încât au neglijat ce aveau de făcut PÂNĂ la venirea Mirelui. De fapt responsabilitatea lor nu era doar să aștepte pe mire, ci să fie pregătite pentru venirea Mirelui. Ele doar au așteptat pe mire neglijând partea de pregătire. Și aveau timp suficient să discute cu celelalte 5 fecioare înțelepte. Întârzierea mirelui a fost de fapt în avantajul lor. Căci în acel timp, ar fi putut să întrebe: Suntem gata? Totul e pregătit? Lipsește ceva? Și dacă ar fi inițiat un astfel de dialog în mod cert ar fi ajuns la rezervele de untdelemn și cele 5 fecioare înțelepte le-ar fi spus: Nu vă ajunge! Cumpărați-vă! Și Mirele a întârziat suficient de mult ca ele să aibă timp să-și cumpere untdelemn. Și ne gândim dacă nu cumva mirele a întârziat tocmai pentru a le da acest timp!

Dar cele 5 fecioare nechibzuite s-au considerat pregătite, au fost copleșite de rolul primit și au așteptat cu mare (prea mare!) intensitate venirea Mirelui. Ce face un personaj cu mari responsabilități într-o ceremonie în timpul rămas înainte de începerea ceremoniei? Se întreabă, discută cu ceilalți: *totul e pregătit, să recapitulăm, lipsește ceva?* Dar cele 5 fecioare nu au purtat astfel de discuții cu celelalte 5 fecioare! Pare absolut IMPOSIBIL ca cele 10 domnișoare să stea

[Ev.Matei](#)

atâtea ore împreună și să nu ajungă la o discuție despre un element fundamental al rolului lor în ceremonie: rezervele de untdelemn!? Cum e posibil ca cele 10 fecioare să petreacă așa de mult timp ÎMPREUNĂ și să nu ajungă la acest element cheie? Iată câteva scenarii: cele 5 nu au discutat cu celelalte 5... pur și simplu au format două tabere. Nu le-au băgat în seamă pe celelalte 5... erau din alt oraș... erau din partea mirelui.... ele erau din partea miresei.... ele au stat mai mult cu mireasa... le-au neglijat și poate chiar disprețuit pe celelalte. Sau: au discutat despre cu totul altceva: despre ce băieți vor veni la nuntă, despre cine le va observa și face cu ochiul când vor intra în casa tatălui mirelui. Oricum e clar că nu au discutat despre ROLUL și RESPONSABILITĂȚILE lor în ceremonie. Cele 5 fecioare nechibzuite erau nepregătite. Ele se considerau pregătite. Și-ar fi dorit ca mirele să vină mai repede! Dar ele nu știau că acest lucru ar fi fost spre răul lor și le-ar fi adus mare rușine. Și mirele întârzie. Întârzierea lui le supără... se întreabă: de ce nu vine mirele? De ce întârzie? Dar ele nu profită de întârzierea lui pentru a se cerceta pe ele însele, pentru a vedea dacă nu cumva tot răul este spre bine... dacă nu cumva există **o rațiune** în întârzierea mirelui. Întârzierea mirelui e o paranteză de har pentru cele 5 fecioare... ca în acest timp ele să descopere lipsa rezervelor de untdelemn și să își poată procura suficient untdelemn. Ele sunt supărate pe întârzierea și așteptarea devine chinuitoare. Dar ele nu înțeleg că întârzierea e spre BINELE LOR! Ele nu înțeleg că Cel de sus nu vrea ca ele să se facă de râs... și le mai dă timp suplimentar de pregătire. Și SOLUȚIA este chiar lângă ele.... la celelalte 5 fete. Dacă ar fi mai deschise... dar ar intra în vorbă cu ele... dacă le-ar întreba nu despre băieții de la nuntă, ci despre cum s-au pregătit pentru nuntă, dacă le-ar întreba dacă mai este ceva de făcut pentru nuntă... Dar ele sunt prea sigure pe sine, pe faptul că sunt pregătite! Singura problemă este că MIRELE întârzie!!!! De fapt întârzierea mirelui e un semnal că ele nu sunt pregătite! Iar cheia pregătirii lor este ÎN RELAȚIA cu surorile lor de slujbă! Ne aducem aminte de robul din prima pildă. Cheia așteptării și învingerii ispitei era focalizarea pe slujba primită și pe relația cu tovarășii lui de slujbă! Așa e și acum! Cheia pregătirii pentru nuntă e focalizarea pe sarcină și în relația cu colegii de slujbă! Dar ele sunt focalizate doar pe sosirea Mirelui. Sunt de fapt prea focalizate pe sosirea mirelui, căci așteaptă mirele în primul rând de dragul lor! Căci dacă ar aștepta mirele de dragul nunții și al mirilor ar fi focalizate nu pe sosirea mirelui, ci pe responsabilităților lor din cadrul ceremoniei!

Versetul 8 ne arată că fecioarele nechibzuite ȘTIAU cum funcționează torța. Nu erau deci total rupte de realitate, niște fete lipsite de simț practic. Dar măcar că știau că e nevoie de untdelemn pentru a întreține flacăra ele nu au avut timp să discute despre acest lucru sau să întrebe pe alții dacă rezervele lor sunt suficiente! E clar că ele au fost mai preocupate de altceva decât de responsabilitățile lor din cadrul ceremoniei. Astfel scenariile propuse mai sus devin și mai plauzibile!

Nu a fost suficient pentru ele să aștepte Mirele. Ele trebuiau să aștepte mirele cu o anumită motivație și într-un anume fel. Eroarea lor nu a fost că nu au așteptat mirele, ci nu l-au așteptat cum trebuie și astfel nu au fost pregătite la sosirea lui.

Dar cum se vede așteptarea din perspectiva celor 5 fecioare înțelepte? Ele au untdelemn. Ele sunt pregătite. Cum reacționează ele la întârzierea mirelui? Cum relaționează cu celelalte 5?

[Ev.Matei](#)

Ele sunt centrate pe bucuria mirelui. Ele acceptă rolul secundar, din umbră. Ele nu vor să strălucească ele, ci grija lor este să strălucească mirii. Și de aceea sunt foarte atente la responsabilitățile primite, la sarcinile lor, la detaliile practice. Întreabă din timp despre torță, cum funcționează, cât durează ardere unei cârpe muiate în untdelemn, de cât untdelemn au nevoie, cât de lung este drumul, cum să procedeze pentru a ca flacăra să nu se stingă. Și sunt deci pregătite... Mirele întârzie... Nu se supără... căci dacă întârzie înseamnă că are un motiv, mai are ceva de pregătit. Ceremonia trebuie să iasă perfect. Deci dacă el întârzie, e de dragul ceremoniei, ca totul să iasă bine... deci merită să mai aștepte, căci și ele vor ca mirii să fie celebrați așa cum se cuvine. Ele nu se gândesc că momentul *aparitiei lor* în alaiul de nuntă în ochii băieților necăsătoriți întârzie... ci că ceremonia întârzie. Astfel, așteptarea nu este așa de grea. Emoțiile sunt, dar nu sunt copleșitoare, căci ele trebuie să stea în umbră și mirii în centru. Este o onoare și pentru ele, dar participarea la ceremonie este în primul rând de dragul mirilor!

Și ar sta de vorbă cu celelalte 5.... le-ar întreba și pe ele cum și-au pregătit torțele, ce ulei folosesc, și în ce cantitate... dacă știu drumul... în ce ordine se vor așeza. Dar celelalte nu au timp pentru așa ceva. În prima parte a așteptării nici nu le-au băgat în seamă; vorbeau doar cu mireasa; apoi au intrat în vorbă cu ele și după ce au făcut cunoștință una din cele înțelepte a vrut să le întrebe: Și cum stați cu pregătirile pentru ceremonie? Și iată ce au răspuns cele 5 nechibzuite:

- **Cea dintâi:** *Ce? Crezi că nu suntem pregătite? Crezi că doar voi știți să fiți domnișoare de onoare?*
- **A doua:** *Lasă pregătirile că totul e gata... spune-ne ce băieți vin la nuntă?*
- **A treia:** *Ce să discutăm despre pregătiri.... noi știm.... ce crezi că e prima dată când suntem domnișoare de onoare?*
- **A patra:** *Mai bine spune-ne de unde ai cumpărat materialul din care ți-ai făcut rochia...*
- **A cincia:** *Off...de ce întârzie așa de mult mirele, de ce nu mai vine? Mai duceți-vă odată afară să vedeți dacă se apropie?*

Și atunci nu au insistat. Le-au crezut pe cuvânt. Și a venit momentul întâmpinării mirelui. Dar nu au putut să le dea din uleiul lor. Nu a fost vorba de răutate, de egoism. Dar dacă le-ar fi dat, le-ar fi ajuns la toate doar până la jumătatea drumului și toată ceremonia ar fi fost compromisă. Și așa era în parte compromisă. Dar nu putea fi compromisă de tot. De aceea, ele nu cedează la presiunea exercitată de colegele lor disperate. De dragul mirilor, ele refuză să ajute pe celelalte 5. Oricum ar fi fost un ajutor util. Nu le-ar fi ajutat pe cele 5, ci s-ar fi făcut de răs împreună cu ele și ar fi compromis și toată ceremonia.

Toate așteptau pe mire și toate dormeau când mirele a venit. Venirea mirelui a fost o surpriză și pentru cele înțelepte și pentru cele nechibzuite. Dar pentru primele a fost una plăcută, iar pentru celelalte neplăcută. Deși îl așteptau pe Mire, acesta a venit în ceasul când ele nu se gândeau. Dar nu înseamnă că surpriza a fost neplăcută pentru toate. Pentru primele 5 surpriza a fost foarte plăcută. Căci erau pregătite. Singura diferență între cele chibzuite și cele nechibzuite

era legată nu de așteptare ci de pregătirea pentru ceremonie. Cele înțelepte au fost atente la sracinile primite, au calculat de cât untdelemn au nevoie și au pregătit rezerve mari de untdelemn prin care să prevină chiar neprevăzutele, incidentele.

Mirele sau mai degrabă tatăl mirelui este intransigent. Insulta a fost prea mare. Iar domnișoarele nu au nici o scuză, nici o circumstanță atenuantă. Ele știau care e rolul lor, știau responsabilitatea lor. Dar au neglijat pregătirea lor pentru împlinirea acestui rol. Iată de ce pentru ele nu mai este har, nu mai este iertare. Căci dacă e vorba de nunta fiului de împărat din cap.22 ne dăm seama că e vorba de nunta nunților, de evenimentul secolului! În joc e onoarea familiei regale, e mesajul nunții, e oglindirea caracterului familiei regale către nuntași. Cel care a dat afară pe cel care nu avea haina de nuntă, nu le primește nici pe cele 5 fecioare neînțelepte. El nu poate coborî standardele. Neprimirea lor la petrecere face parte din mesajul nunții! Mirele a întârziat înadins; el le-a dat și timp suplimentar de pregătire, le-a pus pe cele 5 domnișoare înțelepte lângă ele ca să afle ce au de făcut și să remedieze situația; dar ele au fost preocupate nu de slava nunții ci de slava lor în contextul nunții. Nunta era un pretext. Rolul lor era pentru ele adevărata nuntă!

Aplicațiile sunt evidente. Nici nu mai e timp să le așternem în scris - doar câteva indicii. Revelația divină de la Moise la Hristos este PROGRESIVĂ. Elementele noi din revelație ne ajută să le pricepem mai bine pe cele precedente. Astfel, Noul Testament ne ajută să redescoperim profunzimea Vechiului Testament, să îl reinterprețăm. Progresivitatea revelației este însă prezentă și în Noul Testament. Mântuiroul Însuși le spune ucenicilor că El nu le-a spus tot, dar că Duhul îi va călăuzi în tot adevărul. În Fapte descoperim cum apostolii își dau seama treptat despre desprinderea de vechiul legământ, iar Pavel insistă că el întregește Cuvântul lui Dumnezeu și că lui i-au fost încredințate lucruri care nu au fost rostite de Domnul. Și astfel, trebuie să reinterprețăm escatologia din Matei 24-25 în lumina noilor elemente escatologice introduse de Pavel. Elementul de noutate este introdus în 2 Tes. cap.2, având în vedere perioada domniei lui Anticrist care va precede revenirea Domnului.

Pilda cu untdelemnul se înțelege cel mai bine în lumina perioadei lui Anticrist. Dacă Domnul ar putea veni pur și simplu în orice moment, atunci ce anume ar putea motiva grija pentru a strânge cât mai mult untdelemn? Cele 5 fecioare nechibzuite aveau untdelemn, dar puțin, cât să ardă candelile 15 minute. Dar era nevoie de mai mult untdelemn. E o problemă de CANTITATE. Ce ar putea să însemne acest lucru în contextul în care perioada lui Anticrist nu ar exista și Domnul ar putea reveni și mâine? În cele din urmă dacă crezi autentic în Isus ești copilul lui. Credința poate fi mai mare sau mai mică, mai slabă sau mai matură. Dar promisiunea Sa este pentru oricine crede în El. Ar însemna deci, că doar cei cu o credință matură vor fi răpiți la cer? Nu prea are logică. Dar dacă venirea imprevizibilă a Domnului este precedată de o încercare cumplită la fel de imprevizibilă, atunci mesajul pildei capătă un sens clar. Tot în contextul căderii Ierusalimului care prefigurează încercările de la vremea sfârșitului, iată ce ne spune Isus în Luca 21:34-36:

34. Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mâncare și

[Ev.Matei](#)

băutură și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră.

35. Căci ziua aceea va veni ca un laț peste toți cei ce locuiesc pe toată fața pământului.

36. Vegheați, dar, în tot timpul și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea care se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului omului.”

Pentru o încercare cumplită care durează o anumită perioadă de timp trebuie să fii pregătit, să fi adunat suficiente resurse ca să rezisti până la capăt. La fel cum pentru încercarea Bisericii din contextul pustirii Iudeii, trebuia să fii pregătit și să fi adunat suficiente resurse spirituale, la fel este și cu încercarea Bisericii din perioada lui Anticrist. Trebuia să ai lucrurile clarificate înainte de începerea evenimentelor pentru a putea lua deciziile corecte și a persevera în ele până la sfârșit. Nu mai era timp să te consulți cu frații în legătură cu ce este de făcut: să rămâi în Ierusalim sau să pleci în munți? Încercarea era fulger și era de durată. Ceva asemănător va fi și la sfârșit. Testul final al bisericii se va declanșa fulger și evenimentele se vor desfășura cu o viteză amețitoare. Confuzia, duhurile de amăgire, duhurile de seducție și cele de teroare se vor avânta împotriva Bisericii. Dacă ai adunat suficiente resurse spirituale vei putea izbândi, dar dacă nu, încercarea te va zdrobi.

Și în contextul pildei observăm că problema fundamentală este că e nevoie de untdelemn, dar nu mai este timp să faci rost el. Și nici ceilalți nu ți-l pot da pe al lor. În conferința susținută pe acest subiect am detaliat mai mult despre semnificația untdelemnului și cum se adună el. Ideea fundamentală este că iubirea din inima mea, discernământul meu, stâlpii mei de aducere aminte, experiențele mele cu Dumnezeu, cunoașterea mea de Domnul, nu o pot da celui alt. Nu curge de la mine spre celălalt. Untdelemnul trebuie strâns de fiecare în parte. Fiecare trebuie să crească în iubire, în discernământ, în credință, în răbdare, să acumuleze experiențe cu Domnul, să fie vindecat de frici, de îngrijorări, de boli, să experimenteze harul în slăbiciune, să învețe cum să opereze cu puterea nemărginită a lui Dumnezeu într-o bătălie spirituală, să învețe care sunt minciunile specifice cu care operează cel rău în mijlocul încercărilor, să învețe psihologia și resursele așteptării, să învețe că și cel rău poate să se prefacă într-un înger de lumină, să înțeleagă reperele date de Cuvânt despre ultima sută de metri a istoriei, să înțeleagă strategia Mielului versus defocalizările, capcanele, bătăliile false în care Biserica poate fi atrasă, să învețe rolul greșelilor în creșterea în credință. Aceste lucruri necesită TIMP, labirinturi îndelungate, ani buni de perseverență în creșterea în har. Și aceste lucruri nu pot fi învățate la comun. Biserica este cadrul, dar ține de fiecare mădular în parte să se implice în această pregătire prin care untdelemnul se adună. Da, în perioada lui Anticrist nu ne vom baza pe untdelemnul strâns de noi, ci pe harul și puterea lui Dumnezeu. Dar aceasta devine mai mare în noi, în timp, în măsura în care noi ne lărgim vasul și strângem untdelemnul sfânt prin care harul se poate revărsa mai îmbelșugat. Nu experiențele noastre trecute cu Domnul vor reprezenta în sine resurse prin care vom birui testul final. Dar harul divin va curge prin noi folosindu-se de aceste experiențe trecute cu Domnul. Cu cât vor fi mai multe și mai îmbelșugate, cu atât harul va putea lucra mai mult în noi și cu atât vom trece mai ușor și mai demni prin cuptorul de foc.

[Ev.Matei](#)

Observăm că pilda fecioarelor introduce un alt tip de credincios care va fi surprins în mod neplăcut de venirea Domnului. Robul din prima pildă era un fățarnic care a mizat că stăpânul întârzie. El nu mai aștepta pe stăpân și spera că acesta va veni mai târziu. El era conștient că nu face ce spune stăpânul, dar miza că va remedia situația înainte ca stăpânul să se întoarcă. Fecioarele nechibzuite în schimb, așteaptă pe mire, însă nu sunt conștiente că sunt nepregătite pentru venirea sa. Ele sunt naive, prostuțe, fără minte, iresponsabile. Ele așteată pe mire fără a fi atente la procesul pregătirii pentru venirea mirelui. Ele cred că un strop de untdelemn va întreține flacăra la infinit. Ele nu-și dau seama că drumul e lung și că e nevoie de mai mult untdelemn. El sunt prea focalizate pe venirea mirelui și prea puțin pe pregătirea lor pentru această venire. Avem deci un alt profil. Este tipul credinciosului naiv, superficial, neglijent, iresponsabil. Timpul trece dar el nu este interesat să strângă mai mult untdelemn în candelă. El crede în Isus, este copilul lui, merge la biserică, sângele lui Isus îl curățește de orice păcat, așteaptă răpirea, și vrea ca aceasta să vină mai repede. El va avea o mare surpriză când se va trezi în cea mai cumplită încercare din istorie. Se va izbi de contexte care pur și simplu îl depășesc. Puțina sa credință în Isus se va stinge, nu-l va ajuta să răzbată labirintul până la capăt. El așteaptă pe Domnul fără să înțeleagă necesitatea pregătirii zilnice pentru venirea Domnului. El nu știe că drumul de la casa miresei la casa mirelui este destul de lung. E nevoie de mult untdelemn. El crede că vor fi teleportați de la casa miresei la casa mirelui. Pentru că supraestimează puterea de ardere a untdelemnului puțin pe care îl are și subestimează lungimea drumului, el este nepregătit pentru venirea Domnului. Dacă ar cunoaște ce înseamnă luptele spirituale, dacă ar fi onest cu el însuși și puțina sa creștere spirituală, dacă ar fi conștient de încercarea finală de la sfârșit, ar ști că mirele întârzie de dragul lui și ar strânge zilnic untdelemn în candelă. Aici este o altă formă de fățarnicie. Dacă robul din prima pildă vrea să împace și viața de vier și binecuvântarea stăpânului, credinciosul ilustrat prin a doua pildă nu este suficient de onest cu sine pentru a conștientiza puțina sa creștere spirituală care îl face atât de vulnerabil față de evenimentele finale ale istoriei. Dacă ar fi atent pe ce trebuie să facă până la venirea mirelui, atunci și-ar descoperi vulnerabilitățile și ar conlucra cu Domnul pentru vindecare și creștere. Dar ce trebuie să facă până la venirea Domnului? Finalul capitoului 25 ne explică: să slujească pe micuții Domnului. Dar micuții Domnului nu sunt îngeri ci foști vieri plini de boli. Când începi să slujești pe micuții Domnului îți dai seama că nu este așa de ușor. A-i sluji înseamnă a dezvolta relații apropiate prin care harul din tine să se reverse peste ei. Dar aceste relații apropiate prin care curge harul sunt dificile, costă. Bolile lor nu te vor cruța. Dar mai întâi de toate bolile lor te vor ajuta să descoperi bolile din tine, punctele vulnerabile, propriile fisuri, zonele de creștere în care ai puțin untdelemn în candelă. Dacă robul se retrage din actul slujirii și devine un dictator, un cioban în Biserică, fecioarele rămân superficiale în actul slujirii. Relația lor cu celelate 5 fecioare e superficială, iată de ce nu-și descoperă punctul vulnerabil. Dacă crezi că slujirea este repetarea unor activități de slujire, te înșeli amarnic. Esența slujirii este dezvoltarea unei relații apropiate cu cel pe care îl slujești. Activitățile de slujire se așează pe această temelie indispensabilă. Dar relațiile sunt periculoase. Și atunci devenim superficiali în slujire, și anume:

- Așezăm o distanță relațională mare între noi și frați, și-i bombardăm de la distanță cu activitățile noastre de slujire. Noi suntem în aceeași cameră cu ceilalți frați și așteptăm mirele. Dar am pus o distanță suficient de mare pentru ca bolile lor să nu ne rănească. Dar făcând acest lucru, de fapt evadăm din actul slujirii! Și dacă evadăm din actul slujirii NU SUNTEM în veghere și vom fi nepregătiți pentru venirea Domnului.

Actul autentic al slujirii presupune apropierea onestă de bolile spirituale ale fraților, înseamnă crearea unei cadru relațional profund prin care bolile fraților pot căpăta vindecare prin harul care curge din Hristos prin tine. Și în acest proces, descoepră cât de spart ești tu însuși și prin acest proces capeți tu însuși vindecare!

Fecioarele deci ilustrează un alt tip de fățarnicie în slujire. E vorba de abordarea superficială a slujirii. E un tip de slujire foarte confortabil. Ești retras în turnul tău de fildeș și suficient de departe de oameni, ca ei să nu te rănească și nici să nu scoată la iveală bolile ascunse din tine. Citești mult, te rogi mult, predici mult, dar stai departe de oameni. Sau când ești printre ei îi bombardezi cu forme ale slujirii, dar eviți dezvoltarea unor relații profunde, oneste în care să te faci vulnerabil. Ții conferințe, moderezi grupuri de casă, dar păstrezi acea distanță relațională. Dar am învățat prin modelul în care Isus a slujit pe cei 12, că harul curge prin relații profunde și nu prin activități de slujire! Dar relațiile profunde sunt periculoase. Ele scot la iveală bolile urâcioase din tine. Îți strică buna imagine despre tine însuși, cea mai de preț comoară a ta. Și apoi bolile celorlalți te vor răni și tu vei reacționa, și vei greși, și-ți vei păta neprihănirea personală cu o mulțime de greșeli. Dar prin aceste greșeli descoperi cât de puțin untdelemn ai în candelă! Și doar dacă descoperi cât de puțin untdelemn ai și cât de complicate sunt bătăliile spirituale, vei striga după har, vei căuta zilnic untdelemnul! Când descoperi cât de greu ierți un frate care nu-ți mai dă înapoi 3000 de euro, te vei întreba: dar când o parte din frații noștri se vor lăsa seduși de Anticrist și ne vor vinde, și ne vor omorî copiii, cum îi vom ierta? Dar împrumuți cuiva dacă relația între tine și el este apropiată, căci altfel nu ar fi venit la tine să împrumute. Implicarea autentică în slujirea fraților scoate la iveală bolile adânci din noi și ne aduce în binecuvântarea disperată din Romani 7; și perseverența noastră în slujirea fraților prin încrederea în harul divin va aduce vindecare, va acoperi fisurile, va aduce noi rezerve de untdelemn. Descopăr una din cele mai rafinate forme de fățarnicie (în care mă regăsesc suficient de mult): slujirea prin ocolirea relațiilor profunde, prin evitarea relațiilor dificile. E adevărat că trebuie să fie un echilibru, să știi să pui și limite, să îți respecti propriile limite, să fugi de abuz și din relațiile bolnave în care nu știi încă cum să biruiești. E nevoie de discernământ. Dar creșterea spirituală se poate realiza doar prin relații profunde care includ și momente foarte dificile. Nu putem ocoli durerile inerente apropierii de celălalt.

Dar o altă formă prin care se manifestă această superficialitate de slujire este și cea a relațiilor de dragul relațiilor. Primul personaj e focalizat pe activitățile de slujire pentru a ocoli dificultatea unei relații profunde. El preferă să FACĂ ceva pentru celălalt, decât să relaționeze

profund cu celălalt. Acum al doilea personaj este un om al relațiilor. El petrece mult timp cu oamenii, își formează relații apropiate cu frații. Dar sunt relații de prietenie și atât. Ele nu au un scop. Ele nu au scopul creșterii chipului lui Isus în el însuși și în ceilalți. Ele se bazează pe toleranță. Dar este o toleranță care nu provoacă la schimbare, la creștere. Nu mă îngrijorează faptul că Isus nu mai ia chip în fratele meu. Nu-l mustru pentru nevegherile lui, nu-l dojenesc, nu-l provoc să se schimbe, nu-l deranjez. Dar nici nu mă las deranjat. Ideea este să ne simțim bine împreună, dar nu să creștem în asemnănare cu Hristos împreună. Confortul relațional este mai important decât zidirea chipului lui Isus în noi. Aceasta este ceva secundar. Dacă se întâmplă bine, dacă nu... e iarăși bine. Este o altă formă rafinată de fățarnicie prin care se ocolește esența slujirii sau spălarea picioarelor celuilalt. Vedem din ce în ce mai clar că slujirea autentică a fraților este marea resursă, este marea veghere la care ne cheamă Isus! În prima pildă slujirea fraților ne scapă de capcana așteptării pasive și de capcana nădejzii amânate care îmbolnăvește oasele. În a doua pildă slujirea fraților este cea prin care ne descoperim fisurile, punctele vulnerabile, rezervele insuficiente de untdelemn. Dar oare ce este slujirea fraților în a treia pildă? Deja intuim: este cea care înmulțește talantul care CREȘTE proviziile de untdelemn!

Dar înainte să studiem și de pilda talanților, să mai scirem un gând.

Nunta Mielului nu va începe deodată. Mai întâi Mirele va veni să își ia Mireasa din casa ei și să o conducă în Casa Tatălui. Va fi un cortegiu solemn, superb, minunat. Torțele aprinse vor lumina drumul. Drumul dintre casa miresei și casa mirelui este perioada lui Anticrist. Când Dumnezeu va descoperi prin Duhul Bisericii pe omul fărădelgii care s-a ridicat în istorie, vom ști că Mirele vine să își ia Mireasa. Iar perioada lui Anticrist va fi conducerea Miresei de către Mire spre Nunta Mielului. Vor fi ultimii pași făcuți împreună, înainte de marea Nuntă. Și Mireasa va primi harul ca să fie și domnișoară de onoare la propria nuntă! Iubirea din inima Bisericii va arde până la capăt pe altarul ultimilor încercări din istorie. Și va arde atât de frumos luminând drumul către Casa Tatălui unde va începe nunta. De ce să te temi de perioada lui Anticrist? Iată cum se vede de sus: Mirele își ia mireasa în brațe și o conduce către Casa Tatălui, iar Mireasa arde prin focul iubirii luminând drumul celor doi. Dacă ești în veghere, strângând mereu untdelemn în candelă, NU AI DE CE SĂ TE TEMI! Mirele va veni când ești pregătit, când ai suficient untdelemn. Veghează în fiecare zi și fii liniștit. Nu te teme. El va fi cu tine, El te va purta. Untdelemnul îți va ajunge! Mulți oameni nerpihăniți au dorit să fie și ei domnișori de onoare la nunta Mielului, să lumineze cu flăcările iubirii lor ultimii pași ai Mirilor înainte de a intra împreună în Casa Tatălui. Este o imensă onoare: dar nu pot fi TOȚI cavaleri și domnișoare de onoare. Doar unii vor fi cei aleși, doar cei care vor prinde în viață ultima sută de metri ai istoriei. Ce har! Ce imensă onoare! Să fii domnișor de onoare la propria nuntă! E ceva inedit! La fel cum e și faptul că va veni o vreme când femeia va peți pe bărbat!

25:14-30 – Pilda talantilor

A treia pildă - tot despre așteptare. Stăpânul pleacă. Știm cine este, știm de ce pleacă. El vrea să încredințeze întreaga sa avere robilor săi. Pentru aceasta îi testează și îi pregătește. Testul nu e ușor. Robii sunt foști vieri. Vierul este dependent de îndumnezeire și mereu hăituit de ispita de a face ce vrea cu averea stăpânului. Stăpânul pleacă pentru a-i testa. Dar îi testează spre binele lor. Testul nu are un scop în sine, ci este un scop formativ. Nu sunt testați pentru ca stăpânul să vadă cât pot robii rezista ispitei îndumnezeirii. În marea sa generozitate vrea să le încredințeze mai multe lucruri. Dar în ce constă testul? Care sunt lucrurile noi aduse de această pildă?

O întrebare cheie este dacă stăpânul le-a poruncit să înmulțească talanții primiți? Prima parte a pildei nu ne spune cu ce scop le-a încredințat el averea sa. Dar din reacția primilor doi robi și finalul pildei reiese fie că stăpânul le-a poruncit să înmulțească talanții, fie că ei aveau suficiente informații pentru a înțelege dorința stăpânului. Stăpânul nu le încredințează o casă de care trebuie să aibă grijă, ci niște talanți: dar oare nu putea să ia talanții cu el? Era o așa mare problemă că nu știa ce să facă cu talanții? Sau nu putea să-i dea la un depozit și să-i ia apoi cu dobândă? Sau să cumpere niște proprietăți al căror preț să crească în timp? De ce i-a încredințat robilor? A vrut să îi formeze, a vrut să le dea șansa să învețe să fie credincioși în lucrurile mici pentru a fi înălțați în lucrurile mari. Stăpânul nu era bolnav după îmbogățire. Averea sa erau oamenii. El a vrut să le dea șansa să se dezvolte, să își valorifice potențialul și să se vindece mai profund de sindromul de vier. Vierul are ispita de a lua ce nu este al lui și să-l folosească pentru interesele sale. Acum ei primeau ceva care nu era al lor pe care trebuiau să îl înmulțească de dragul stăpânului. Stăpânul nu le-a spus că le va da 10% din profit. Probabil că acest lucru a descurajat pe al treilea rob. Ei trebuiau să înmulțească talanții, iar la final să dea TOȚI talanții stăpânului. Ei erau chemați să facă ceva nu pentru ei înșiși, ci pentru celălalt. Ei nu știau că stăpânul avea să îi răsplătească așa de mult la final. Testul era să facă ceva de dragul stăpânului și nu de dragul unui profit, unei răsplătiri viitoare. Întrebarea: *mie ce îmi iese?* - nu-și avea locul. Răsplata lor trebuia să fie însăși bucuria și onoarea de a putea sluji stăpânul care i-a iubit așa de mult și care i-a transformat din vieri în robi. Deci ideea înmulțirii talanților pare a fi o poruncă clară din partea stăpânului. Cu alte cuvinte, el le-a încredințat averea ca să i-o înmulțească. Marea ispita a celor care fuseseră vieri și care încă mai purtau în ei înșiși ispita de a redeveni vier, era să ia talanții și să-și facă de cap. Primii doi înving această ispita. Ei nu folosesc talanții pentru a-și zidi o casă, pentru a mânca și a bea. Ei investesc talanții și cu trudă și sudoare reușesc să-i înmulțească. Și când se întoarce stăpânul, aceștia pun întreaga sumă la picioarele stăpânului fără a cere ceva din profit. Ei sunt conștienți că lor nu li se cuvine nimic, că au făcut ce erau datori să facă, că au fost niște robi netrebnici. De aceea nu cer nici răsplată și nici ceva din profit. Ei au slujit stăpânul din dragoste. Răsplata lor era chiar faptul că au putut sluji pe stăpân, că i-au putut fi fideli, că i-au putut bucura inima prin loialitatea lor! Și stăpânul este foarte bucuros! El știe că testul nu a fost ușor. El apreciază credincioșia robilor. Aceștia s-au luptat zi de zi cu ispita de a folosi banii pentru interesele proprii și zi de zi au ales din iubire față de stăpân să trudească

pentru interesele stăpânului. Nu a fost deloc ușor. Dacă nu înțelegem boala de vier din inima robilor, intensitatea ispitei și lupta lor reală cu ispita nu înțelegem semnificația pildei. Da, nu pricepem cât de mult a strălucit credințioșia lor și nu pricepem și de ce a fost așa de mare bucuria stăpânului! Stăpânul este foarte bucuros. Avera sa erau chiar robii! De fapt nu talanții s-au înmulțit, ci frumusețea caracterului robilor a fost cea care s-a înmulțit! Aceasta este adevărata sa avere care a crescut. Și de aceea este atât de bucuros. Pentru stăpân nu este un fapt divers, banal că robii i-au fost loiali. El consideră acest lucru nu ca pe ceva banal și nu trece rece, pasiv, nepăsător peste acest lucru. El oricum este foarte bogat. Încă 7 talanți în plus nu înseamnă mare lucru. El nu rostește din colțul buzei: *Bine, robilor* și apoi pleacă în ale lui. El este EXTREM de bucuros. Și el cheamă pe robi să intre în bucuria Lui. El vrea ca robii să vadă, să cunoască această bucurie și să intre în ea, să se desfete cu ea. Și bucuria este așa de mare încât nu ea trebuie să intre în inima robilor, ci robii înșiși să intre în ea. Bucuria stăpânului este o mare încurajare și resursă pentru robi. Ea este de fapt și răsplata. Să vadă atâta bucurie în ochii stăpânului din pricină că ei au fost fideli și au făcut ce erau datori să facă! Ce minune pentru robi! Ei, cei netrebnici, ei care au adus atâta suferință stăpânului omorându-i fiul, acum aduc o bucurie reală, unică, specială în inima stăpânului! Ce poate fi mai frumos decât atât! Și pentru a cunoaște cât de mare e bucuria lui, stăpânul îi răsplătește și îi pune peste MULTE din lucrurile din Împărăția sa. Îi face miniștri ai împărăției! Iată cât de mare e bucuria stăpânului! Într-un fel, bucuria stăpânului pare inexplicabilă. El are de toate; el se poate lipsi oricând de robi, el nu are nevoi pe care robii să le împlinească. Totuși se bucură așa de mult pentru vindecarea robilor! De ce? Bucuria sa se naște din iubirea sa. El îi iubește așa de mult pe robi și dorește așa de mult să fie vindecați și să-i poată răsplăti mai mult, încât cum să nu se bucure pentru reușita lor!? Bucuria sa infinită pentru ei izvorăște din iubirea sa infinită pentru ei. Iubirea naște mari suferințe, dar naște și mari bucurii. Cine nu suferă, nu iubește. Cine nu se bucură, nu iubește. Căci dacă iubești mult, vei suferi mult dar te vei și bucura mult. Pavel este întristat pentru rudele sale trupeși care nu-l cunoșteau pe Domnul, dar SĂLTA efectiv de bucurie când primea vești despre pașii credinței pruncilor din Tesalonic sau din Corint. Când ai sărit ultima dată în sus de bucurie? Dacă nu există MULTĂ bucurie în viața ta, este pentru că iubești puțin. Dumnezeu a promis că ne va da mereu încurajări și mângâieri prin creșterea unora din cei pe care-i slujim. Când ești în trupul lui Hristos, sunt mereu motive de bucurie... dacă iubești! În fiecare săptămână Dumnezeu face ceva frumos în viața unui frate apropiat: unul vestește Evanghelia, unul primește un dar vizibil (copil, casă, serviciu, promovare, soție), unul primește o descoperire, unul ia un test spiritual, unul iartă, altul crește în iubire. Sunt imense și nenumărate MOTIVE de BUCURIE... dacă IUBEȘTI. Cu cât iubești mai mult și mai profund pe micuții de lângă tine, cu ATÂT viața ta va fi bombardată de BUCURII care efectiv te vor face FIZIC să SALȚI în SUS! Dar zecile și sutele de încurajări și resurse din trupul lui Hristos care se revarsă spre noi în fiecare săptămână trec pe lângă noi fără a ne împuternici în lupta spirituală... pentru că IUBIM puțin. Iată de ce descurajăm, iată de ce testul așteptării ne doboară, iată de ce e așa greu să pășești înainte... pentru că vrăjmașul lovește fără milă prin tot felul de vești, de atacuri, de ispite... dar noi nu ne FOLOSIM de RESURSELE minunate pe care le avem la dispoziție ACUM

[Ev.Matei](#)

ȘI AICI în Trupul lui Hristos. Dacă am înțelege taina Hristosului care flămânzește lângă noi, am vedea și bucuria Sa când primește hrană. Iată de ce focalizarea pe slujba primită și anume aceea de a hrăni pe frații noștri este ESENȚA vegherii, UNTDELEMNUL din CANDELĂ și MAREA RESURSĂ prin care vom birui confrunatarea cu omul fărădelegii. Căci cu cât iubești mai mult, deși suferi mai mult, te bucuri mai mult! Și bucuria ce se naște din iubire va fi mai mare decât suferința ce se naște din aceeași iubire. Așa a gândit Domnul creșterea spirituală, ca cel care are belșug de întristări, să aibă și belșug de mângâieri și mângâierile să fie mereu mai intense decât întristările. Dar cel care iubește puțin, oricum are parte de suferințe și de lupta cu ispita de a trăi ca un vier. Cel care iubește mult va sălata de bucurie pentru fiecare mică veste bună primită de la micuții pe care-i slujește. Acestea vor fi gurile de oxigen care-l vor revigora și-i vor da putere să rabde până la capăt. Iată de ce pregătirea pentru testul final înseamnă nimic altceva decât să crești în iubire. Căci cu cât vei iubi mai mult, cu atât vei fi încurajat mai mult de zecile de vești bune din trupul lui Hristos care ajung săptămânal la urechile noastre. Deja am ajuns la aplicația pildei talanților, dar să ne întoarcem la pildă și apoi să mai dezvoltăm aplicația.

Al treilea rob. Este viclean și leneș. Observăm că el nu se comportă pe față ca un vier. El nu ia talantul stăpânului pentru a-l rispi în beții și desfrâuri. De fapt, el nu se atinge de talantul stăpânului. Îl ascunde cu grijă, îl pune în siguranță. Și când se întoarce i-l dă înapoi: *Iată ce este al tău! Deci nu te-am înșelat... nu m-am atins de ce este al tău... nu am fost ca vierii care au pus mâna pe via pe care le-ai încredințat-o. Eu am avut grijă de ce este al tău. Nu sunt un vier!*

Dar marea întrebare este de ce nu a pus și el în negoț talantul ca ceilalți doi? Și o altă întrebare este: ce a făcut el în acest timp cât a lipsit stăpânul? Robul acesta a cedat la ispita de a redeveni vier. A fost un vier fățarnic. A păstrat masca de rob, dar pe dinlăuntru a fost un vier. Pur și simplu nu a suportat să se trudească, să înmulțească averea stăpânului fără ca lui să nu-i iasă nimic. Dacă stăpânul i-ar fi spus măcar că 10% din profit va fi al lui, ar fi fost altceva... dar așa să se trudească din greu ca să înmulțească averea stăpânului care oricum are de toate... *De ce? Nu văd sensul! Nu am nici o motivație! De ce să mă trudesesc din greu fără să-mi iasă nimic?* Acest rob nu iubea pe stăpân și de aceea ideea **de dragul stăpânului și atât** nu reprezenta o motivație suficientă pentru el. *În acest timp mai bine fac ceva pentru mine sau mai bine nu fac nimic decât să fac ceva pentru cineva care oricum are de toate... Dar ceilalți robi au investit talanții... Și stăpânul ne-a poruncit să investim talanții. Trebuie să găsec o scuză bună pentru momentul în care se va întoarce stăpânul. Și oricum el este un om bun și iertător care are încerdere în noi, dacă găsec o scuză bună, voi reuși să-l păcălesc. Dar ce-i să-i spun? Da, îi voi spune că știam că este un om aspru care seceră de unde n-a semănat și strânge de unde n-a vânturat și că mi-a fost teamă ca nu cumva investind talantul să-l pierd. În cele din urmă orice investiție presupune un risc. Dar ce mi-ai dat e prea prețios... și îmi este teamă de tine. Și m-am temut să nu pierd ce este al tău și să fiu astfel pedepsit. Dar am păzit ce este al tău. Ia înapoi ce este al tău!*

Dar robul este VICLEAN și FĂȚARNIC. El nu a investit talantul pentru că i-a fost teamă de stăpân sau că l-ar fi putut pierde. El nu l-a investit pentru că a fost leneș, pentru că nu-l iubea pe stăpân, pentru că nu i-a păsat de interesele stăpânului, pentru că nu a suportat ideea să facă

[Ev.Matei](#)

ceva din care lui să nu-i iasă nimic. El are percepția că este folosit de stăpân, că stăpânul profită de el și că el i-ar face un favor stăpânului dacă i-ar înmulți talantul. El este străin de inima stăpânului, nu cunoaște iubirea lui, nu intuiește că stăpânul le-a încredințat talanții spre a-i înmulți, din dragoste. El nu visează la bucuria stăpânului când acesta se va întoarce. De fapt interesele stăpânului nu sunt și ale lui. *Ia-ți ce este al tău!* Ne aducem aminte de răspunul tatălui către fiul mai mare: *nu știi că tot ce este al meu este al tău... puteai oricând să te bucuri alături de prietenii tăi.* Interesele stăpânului, bucuriile lui, comorile lui, nu sunt și ale robului. Acestea sunt străine de inima sa. El are alte interese, alte preocupări. Interesele sale intră în conflict cu cele ale stăpânului. Mai bine s-ar trudi pentru casa sa decât pentru averea stăpânului. El nu crede în bunătatea stăpânului care oricum va avea giră de toate nevoile lui... și-i va da un palat și nu o casă, căci stăpânul are de gând să-i încredințeze MULTE lucruri. Planurile și gândurile stăpânului pentru el sunt frumoase, minunate ca să-i dea un viitor și o nădejde. Dar el vede că stăpânul îl pune să lucreze pentru averea sa și timpul trece, iar el nu se alege cu nimic. Observăm că nici personajul negativ din această pildă nu se focalizează pe responsabilitatea primită... Dar tocmai aceasta era resursa pentru a învinge ispita de a fi vier. Căci oare nu e ciudat că primii doi au amândoi succes în înmulțirea talantului? Cu alte cuvinte, exista o piață favorabilă pentru înmulțirea talantului. Ei trebuiau doar să asculte, doar să-l pună în negoț. Stăpânul le-a încredințat sarcina într-o perioadă de stabilitate economică. El însuși veghează din umbră ca investiția lor să aibă succes. Și robii care au ascultat și au început să investească talanții au văzut că aceștia se înmulțesc și au fost încurajați în sarcina primită. Au devenit ocupați, fascinați de slujba primită. Ispita de a fi vier a rămas în plan secundar. Timpul a trecut mai repede, așteptarea nu a mai fost o povară. Și în acel proces au văzut cum ei se schimbă... cum se dezvoltă, cum lăuntru lor se vindecă, cum învață lucruri noi. Au înțeles că porunca era spre binele lor, au înțeles că totul era spre binele lor, au priceput că stăpânul nu îi folosea, ci îi iubea.

În toate cele trei pilde, personajul negativ este FĂȚARNIC. Sunt trei forme diferite de FĂȚĂRNICE, dar toate personajele suferă de fățarnicie. Ele vor să se pună bine cu stăpânul, dar inima lor este străină de inima stăpânului. Ne aducem aminte de capitolul 23 și de desconspirarea bolii FĂȚĂRNICIE. Ne aducem aminte de cap. 24 și de pustiirea Iudeii: în cele din urmă pustiirea Iudeii este manifestarea pedepsei divine împotriva FĂȚĂRNICIEI. Și acum înțelegem că marele pericol al Bisericii de a fi pedepsită și nu binecuvântată de venirea Domnului este dat tot de FĂȚĂRNICIE. Israel a ratat prima venire a lui Hristos din pricina fățarniciei. O bună parte din Biserică va rata cea de-a doua venire a lui Hristos tot din pricina fățarniciei. Antidotul, resursa împotriva acestei boli cumplite se ascunde tocmai în slujba pe care ne-o dă Domnul, tocmai în responsabilitățile pe care Dumnezeu ni le încredințează până la venirea Sa. Deci așteptarea venirii Sale înseamnă credințioșia în lucrul încredințat, adică în slujirea fraților.

Ultima pilda aduce ideea de creștere, de dezvoltare ca IMPERATIV. Nu e suficient să slujești și să iubești. Trebuie să crești MEREU în iubire. Doar așa rămâi în veghere și ești pe drumul cel bun. Am comentat deja acest lucru în ultimile capitole, așa că nu îl mai reluăm. În toate cele trei pilde pericolul este dat de ispita de a fi vier (dumnezeu) sub protecția dată de

fățărnicie și dualitate. Perseverența în slujba primită este cheia biruinței. Slujba primită este slujirea fraților, așa cum ne arată cap.25, căci slujirea fraților:

- Ne ferește de capcana așteptării pasive, în care singurul sens al existenței este dat de o izbăvire VIITOARE. Cu alte cuvinte mai rezist DOAR pentru că în curând presiunea se va sfârși. Cu această filosofie rezisti o vreme. Dar apoi cedezi. Dar existența ta are un sens viu dat de PREZENT: hrănirea Hristosului care este flămând lângă tine. Această slujbă fascinantă și atât de importantă, ne va focaliza viața, va da sens așteptării, va genera o așteptare activă care va fi suportabilă și mai ușoară.
- Ne descoperă lipsa rezervelor de untdelemn, ne descopreă punctele vulnerabile. Doar când te avânți profund în actul slujirii descoperi cât de spart și găunos ești.
- Duce la vindecare, la mărirea rezervelor de untdelemn, la creșterea în iubirea cristică, cea care ne va ține VII în perioadele de foc ale vieții.

Slujirea te focalizează pe iubire. Încercând să iubești descoperi limitele iubirii tale. Perseverând să iubești prin har, îți depășești limitele și iubești mai mult. Și cu cât iubești mai mult cu atât:

- PREZENTUL capătă sens, valoare, semnificație,
- ești mai motivat să continui să iubești,
- cu atât primești mai multe bucurii și încurajări care-ți dau puterea să mergi înainte!

25:31-46 – Judecata viitoare

Deja am menționat că acest pasaj ne oferă cheia înțelegerii întregii secțiuni. Pasajul ne oferă cheia înțelegerii pildelor. În toate pildele resursa pentru a birui testul așteptării era reprezentată tocmai de slujba primită, tocmai de ceea ce așteptau pe stăpân sau pe mire trebuiau să facă PÂNĂ la venirea acestuia. Dar care este slujba primită de ucenici? Ce le poruncește Isus să facă până la venirea Lui? Ce înseamnă a fi în veghere sau a fi gata? Ei bine, acest pasaj ne arată că a fi în veghere, a fi gata, a fi credincios slujbei primite, a apela la resursa prin care poți răbda presiunile celui rău și poți răbda până la capăt înseamnă:

- Să Îi dai de mâncare *lui Hristos* când flămânzește,
- Să Îi dai apă când Îi este sete,
- Să Îl primești când El este străin,
- Să Îl îmbraci când El este gol,
- Să Îl vizitezi când este bolnav,
- Să vii pe la El, când este în temniță...

Sau înseamnă:

- Să îi dai de mâncare *fratelui de lângă tine* când flămânzește,
- Să îi dai apă când îi este sete,
- Să îl primești când el este străin,
- Să îl îmbraci când el este gol,
- Să îl vizitezi când este bolnav,
- Să vii pe la el, când este în temniță...

Identificarea lui Hristos cu micuții Împărăției este totală. Cel ce se alipește de Domnul devine un sigur duh cu El. Hristos și Biserica sunt una. Există o echivalență fără rest între cel mai neînsemnat frate și Hristos! Este mai simplu să crezi acest lucru când nu-L vezi pe Hristos în slavă! Dar când Îl vezi pe Hristos în slavă pare imposibil să crezi această echivalență! Iată de ce, la judecată, noi vom fi surprinși de spusele lui Isus, chiar dacă le vom ști de dinainte. Ne vine mai ușor să le credem acum decât atunci. Dar atunci când Îl vom vedea pe Isus în slavă, măcar că vom ști acest pasaj, tot vom întreba plini de uimire: *Doamne, când Te-am văzut noi flămând și Ți-am dat de mâncare?* Cât de frumos trebuie să fie Hristosul în slavă încât, măcar că știm acest pasaj, să rămânem totuși uimiți, nedumeriți în fața spuselor Sale.

Am comentat că această judecata vizează în primul rând Biserica. Ea s-ar putea extinde și la lume, dar contextul ne arată că acest criteriu se aplică în primul rând celor din Biserică, care L-au cunoscut pe Isus și I-au jurat credință. Judecata începe de la Casa lui Dumnezeu. Criteriul judecății este cel al credincioșiei, al fidelității, al loialității. Hristos S-a logodit cu Biserica. Pentru a fi primită ca Mireasă, Biserica trebuie să-i fie fidelă, credincioasă, loială, supusă. Noi avem uneori impresia că dacă suntem Biserica Lui, gata, totul e garantat, răsplătirea viitoare este a noastră. Nu este chiar așa. Răsplătirea viitoare va rămâne a noastră doar în măsura în care noi vom rămâne fideli Mirelui. Doar Biserica care va rămâne fidelă PÂNĂ LA CAPĂT, care va răbda PÂNĂ la sfârșit, va fi răsplătită. Hristos ne cere să-L iubim și să-L slujim. El să fie pe primul loc în viața noastră și râvna pentru slujirea Lui să ne mistuie ființa. El ne cere să trăim pentru El și tot ce facem să facem de dragul Lui și spre slava Lui. În acest fel ne arătăm loialitatea, fidelitatea față de El. Dacă ne dedicăm unui lucru în sine, fără a-L face de dragul Lui și pentru slava Lui, acel lucru devine un idol și acel act devine unul de infidelitate. Dar Isus este nevăzut. Ce înseamnă a-L sluji neîncetat, a-L iubi, a-I rămâne fidel până la capăt? El ne răspunde: *Eu trăiesc în Biserica Mea, în fiecare micuț al Împărăției. A te alipi de Mine înseamnă a te alipi de Biserica mea, a-mi fi fidel înseamnă a rămâne fidel Bisericii, a trăi pentru Mine, înseamnă a trăi pentru Biserică.* Hristos va primi în Împărăția Sa doar Biserica ce i-a fost fidelă. Iar fidelitatea față de Hristos este același lucru cu fidelitatea față de micuții Împărăției.

Cel mai important lucru din acest pasaj este să înțelegem ce înseamnă *să-L hrănești pe Hristos care flămânzește*. În mod cert este inclusă și dimensiunea fizică a slujirii: foame fizică,

boală fizică, lipsa de îmbrăcăminte, închisoare. Și în perioada lui Anticrist când creștinii vor fi prizonieri toate aceste elemente vor fi foarte prezente în dimensiunea lor fizică. Acea parte din Biserică care se va lăsa sedusă de Anticrist va privi cu dispreț la rămășița credincioasă care va rămâne fidelă lui Hristos. Ei vor fi considerați rebelii care nu-L recunosc pe cel ce este Dumnezeu și s-a întors așa cum a fost promis. Dar cei care vor rămâne fideli lui Hristos vor vedea în cei prizonieri, întemnițați și înfometați pe Hristos Însuși și cu RISCUL vieții îi va hrăni, îmbrăca, îi va vizita, îi va ajuta. Să vii în ajutorul celui care este considerat inamicul numărul unu al sistemului înseamnă un mare risc. Într-un context de prigoană nu este așa ușor să AJUȚI pe cel prizonier. Într-o prigoană de obicei liderii sunt vizați și anumiți creștini. Nu toți se confruntă cu aceeași intensitate a prigoanei. Dar ce vor face cei care încă sunt liberi față de cei care sunt urmăriți de prigonitori? Ți vei deschide casa, îi vei lăsa să se ascundă la tine, le vei da din harna și hainele tale, chiar dacă știi că acest lucru va putea aduce moartea ție și familiei tale? Vei închide ochii la Hristosul prizonier care flămânzește înaintea casei tale pentru a te feri de necazuri pe tine și pe familia ta sau îi vei deschide ușa cu riscul vieții? Deci în vremea sfârșitului toate aceste elemente *vor fi* sau *vor lipsi* la nivel fizic și diferențierea între cei fideli și infideli va fi cât se poate de clară.

E foarte bine că am început cu relevanța acestui pasaj pentru perioada lui anticrist. Pasajul acesta *nu se referă* la ajutorarea celor săraci, nevoiași, bolnavi în general. Nu este vorba de caritate și de mila generală față de cei în nevoie. Cu siguranță, mila față de cei în nevoie este o caracteristică a credinciosului. Dar acest pasaj înseamnă mult mai mult decât a-ți fi milă de cel în nevoie și a-l ajuta. El se referă la a ajuta Biserica lui Hristos când ea este în nevoie și a face acest lucru MEREU, chiar în perioada lui anticrist, chiar când acest lucru este extrem de riscant și păgubos pentru tine. Căci la urma urmei, ce om normal ar lăsa un semen de al său să moară de foame în fața casei lui? Dar dacă ajutorarea acelui semen înseamnă posibilitatea ca tu să suferi, să fii închis, să fii torturat, să mori... atunci ecuația se schimbă. Dacă toată societatea este împotriva acelui semen și-l ocărăște spunând că-și merită soarta... mai ești așa de dispus să-l ajuți? Și pasajul se referă strict la Biserica lui Hristos. Provocarea este să deosebești acea minoritate care îi este fidelă lui Hristos și *efectiv* să-ți dai viața pentru ea.

Dar dacă nu suntem într-un context de prigoană, dacă trăim într-o Biserică cu mulți tineri sănătoși, dacă trecem printr-o perioadă de relativă stabilitate economică, atunci cum putem împlini acest pasaj *în fiecare zi și în fiecare ceas*? Căci Fiul Omului va veni în ziua și în ceasul când nu ne gândim. Deci vegherea e pentru *fiecare zi* și pentru *fiecare ceas*.

În mod cert pasajul deși inculde și dimensiunea fizică a într-ajutorării, nu se reduce la ea. Ea are în vedere și dimensiunea SPIRITUALĂ a într-ajutorării. Ea se referă la foamea spirituală, la setea spirituală, la goliciunea, la bolile spirituale, la temnițele spirituale ale fraților noștri. În cele din urmă exemplul desăvârșit de veghere și pregătire este Isus. Isus era în săptămâna patimilor înainte de încercarea cea grea. Cum se pregătea El, cum era El în veghere, cum era El gata? HRĂNIND pe cei 12 ucenici! Când îi învăța pe ucenici despre veghere El tocmai ÎMPLINEA VEGHEREA devenind modelul desăvârșit de VEGHERE! De aceea, este înțelept să

pornim de la exemplul lui Hristos pentru a înțelege semnificația pasajului din 25b. Să creionăm deci tabloul în care Hristos îi hrănea pe ucenici!

NEVOIA: Ucenicii erau din punct de vedere spiritual flămânzi, însetați, străini de tainele Împărăției, goi, bolnavi, întemnițați de tot felul de minciuni ale celui rău.

CONTEXT NEPRIELNIC: Isus era înainte de clipa în care trebuia să se facă păcat de dragul nostru. Suferința care-i stătea în față era cumplită... Avea toate motivele să se gândească la Sine, să se preocupe de El Însuși, să-i mai lase pe ceilalți deoparte. Oare dacă știi că mâine vei fi dus în camera de tortură, ce faci azi? La ce te gândești? Ce te preocupă!? Deci Isus era într-un CONTEXT personal EXTREM de dificil când îi hrănea pe ucenici. El alege să rămână preocupat și orientat spre nevoile spirituale ale ucenicilor ÎN POFIDA contextului personal extrem de dificil prin care trecea.

REAȚIA UCENICILOR: Reacția ucenicilor nu era deloc încurajatoare pentru Isus. Ei NU ERAU CONȘTIENȚI de foamea lor, de setea lor, de înstrăinarea lor de tainele Împărăției, de bolile lor, de temnițele lor. Dimpotrivă, ei se credeau bine, ei credeau că Hristos este cel care greșește, care nu vede bine realitatea. De aceea hrana prețioasă și rostită cu multă trudă de Hristos era adesea călcată în picioare, desconsiderată sau scuipată înapoi. Paharul cu apă pe care Hristos li-l dădea cu grijă era adesea lovit și acesta se spargea pe mâna lui Hristos, iar cioburile se înfingeau nemilos în mâna blândă a Celui ce-i iubea până la capăt. Adesea Hristos care-i invita înlăuntrul Casei Împărăției era refuzat și ucenicii din fața ușii îl lăsau ore în șir să-i cheme; ei erau ocupați în curte, afară, unde se îndeletniceau cu lucruri interesante: *cine este cel mai mare?* Și adesea țipau către glasul care-i chema înăuntru: *Mai taci din gură că ne obosești!* Alteori se duceau și-i trânteau ușa pentru a nu-i mai uzi glasul... și ușa izbea chipul cel sfânt a Celui care-i iubea până la capăt. Ucenicii umbalu goi, goliciunea lor spirituală era rușinoasă; erau goi de valori, de viață, de esențele spirituale. Și Hristos voria să-i îmbrace cu hainele Împărăției, dar adesea ucenicii vociferau: *Sunt prea strâmte hainele...* sau *nu sunt la modă...* dădeau din picior, nu se lăsau îmbrăcați... refuzau pe Cel care vroia să-i îmbrace... îl îmbrânceau, îl trânteau pe jos. Dar Acesta se ridica și se apropia din nou cu haina în mâini. Ucenicii aceau atâtea boli spirituale. Acestea erau urâte, pline de puroi, erau urât mirositoare. Și desigur ucenicii negau aceste boli. Dar Isus se apropia cu grijă pentru a le arăta mai întâi că ei sunt bolnavi, dar ei negau și-L acuzau de intenții rele, de minciună, de lipsă de milă. Dar Isus se apropia de acele boli urâte pentru a le îngriji și în această apropiere, adesea bolile ucenicilor loveau în trupul sufletului lui Isus care se făcuse vulnerabil. Dar Isus continua să le îngrijească bolile... Ucenici erau închiși în multe temnițe spirituale, robiți de prejudecăți, de păcate ascunse, de minciunile celui rău... Isus vroia să-i elibereze, dar ucenicii vroiau să rămână în temniță. Adesea ei considerau temnița lor tărâmul celor liberi și vedeau în Eliberator pe Cel care vrea să-i închidă, să-i îngrădească, să-i limiteze, să-i întemnițeze. Nu era DELOC ușor pentru Isus să persevereze în a hrăni pe ucenici, în a-i chema în Casă, în a le îngriji bolile, în a-i vizita în temniță.

ESENȚA SLUJIRII VINDECĂTOARE: Am insistat de mai multe ori că esența slujirii lui Hristos, esența hrănirii ucenicilor nu erau predicile și sfaturile sale, minunile sau exemplul [Ev.Matei](#)

său de viață, ci era ÎNSĂȘI relația apropiată între Isus și ucenici. Pentru a-i putea hrăni, El a dezvoltat o RELAȚIE de prietenie cu ucenicii, o relație apropiată, deschisă, în care s-a făcut vulnerabil, în care a făcut loc ucenicilor în inima Lui, în care i-a invitat în viața Lui, în care le-a dat libertatea să-L rănească și să-I greșească... și ÎN CADRUL acestei relații le-a fost și exemplu. A rostit și predici, a făcut și minuni, i-a și mustrat, i-a și sfătuit... Doar temelia slujirii lor a fost însăși relația cu ei.

În lumina slujirii lui Hristos ne dăm seama că nu este așa ușor să hrănești pe Hristosul care flămânzește în inima fratelui tău, ne dăm seama cât de complexă este slujirea și înțelegem că cea mai mare ispită este să EVADĂM din esența actului slujirii, să manifestăm toate formele slujirii, dar ÎN AFARA relației. Cea mai mare ispită în Trupul lui Hristos este să EVADEZI din relațiile apropiate, profunde, dificile, complexe... Dar exemplul lui Isus ne orientează tocmai către această esență a slujirii. Cu cât te afunzi mai mult în ea cu atât ești mai în veghere, mai în siguranță, mai pregătit pentru testul final; cu atât strângi mai mult untdelemn în candelă, cu atât așteptarea este mai activă și deci mai ușoară.

Cine este Hristosul care flămânzește de lângă tine? Ne gândim desigur la frații mai mici în credință, la cei care trec prin anumite încercări, la cei care sunt pe cale să cadă de la credință, la cei robiți de păcate vizibile. Și e bine că vedem măcar atât; dar adevărul plener despre Hristosul care flămânzește este altul. În primul rând Hristos flămânzește în TINE. Tu însuți ești neterminat, ești încă bolnav, însetat, gol, străin, bolnav, întemnițat. În primul rând trebuie să hrănești pe Hristosul din tine și să-L lași hrănit de CEILALȚI de lângă tine! Și apoi îți dai seama că Hristos flămânzește în toți frații de lângă tine, căci fiecare e un fir de iarbă în fața uraganului din ziua încercării; fiecare are nevoie mereu de încurajări, fiecare este străin de anumite taine ale Împărăției, fiecare mai mare boli nevindecate și temnițe spirituale care limtează lucrarea harului în el. Hristos flămânzește în TOȚI frații tăi, dar nu-i poți iubi la fel pe TOȚI. Porunca este să-ți iubești aproapele, nu departele... De aceea cei din familia ta, din Biserica ta de casă, colegii tăi de slujire, acei puțini 12-20 apropiați sunt Hristosul care flămânzește și care are nevoie să fie hrănit. Dar cum să-l hrănești pe celălalt dacă tu însuți ești înfometat? Cum să-l îmbraci pe celălalt dacă tu însuți ești gol? Cum să-l îngrijești pe celălalt când tu însuți ești bolnav? Cum să-l mângâi în temniță, când tu însuți ești întemnițat?

Primul lucru pe care îl poți face este ca prin ONESTITATEA TA să-l ajuți să-și recunoască foamea, setea, înstrăinarea, bolile, temnițele... O ce mare ajutor... să fii atât de onest încât să-l ajuți pe celălalt să renunțe la NEGARE, să descopere harul și să nu-i mai fie teamă să recunoască multele boli și greșeli din viața lui... Și nu tu îl vei hrăni, ci harul din tine... atât cât poate curge el în momentul prezent. Dar tu îți vei da toate silințele să lărgești vasul, să îți depășești limitele, ca MAI MULT har să curgă prin tine către celălalt. Nu-l căuta pe Hristosul care flămânzește la marginile pământului. El este lângă tine... fie că e vorba de liderul tău, de mentorul tău, de pastorul tău... el nu este decât Hristos care flămânzește, care umblă gol și străin, care este bolnav și în temniță.

Fățarnicul, Fariseul caută nu slujirea, ci confrotul său psihic și spiritual. De aceea el va trăi în negare. El nu va vedea pe Hristos care flămânzește în el și nici pe Hristosul care

[Ev.Matei](#)

flămânzește în celălalt. El va nega propriile boli, iar bolile celuiilalt ori nu le va vedea ori le va judeca... El va evada din relaționarea profundă și plină de vulnerabilitate și se va închide în turnul său de fildeș departe de bolile periculoase ale celorlalți și de riscul de a greși și de a-și păta neprihănirea personală. Și timpul va trece și va avea pace, confort, se va simți bine...Va face „puține” greșeli și va fi rănit rar de ceilalți. Dar când va veni ziua încercării, o ce greu va fi! Va vedea cât de puțin untdelemn are în candelă și nu va sta în picioare! Dar fățarnicul poate fi un activist în Biserică sau un om foarte sociabil în Biserică. Fățarnicul pot fi chiar eu... fățarnicul se regăsește chiar într-o parte din mine!

Mulți dintre noi pornesc pe drumul autentic al slujirii; dar apoi drumul devine prea greu... rănile prea multe și dureroase... bolile prea adânci și urâte... atât din noi cât și din ceilalți... Și ne oprim, căutăm evadarea. Dar Isus a IUBIT PÂNĂ LA CAPĂT. El nu a evadat din relația cu ucenicii nici pe ultima sa sută de metri. A fi în veghere înseamnă a IUBI PÂNĂ la capăt, a nu accepta evadarea din relațiile de slujire nici în cele mai grele momente. Ferice de cine iubește până la capăt. Doar el rămâne în veghere, doar el primește bucuria și răsplata stăpânului! Ferice de cel care la venirea stăpânului îl găsește făcând așa, adică continuând să dezvolte relații profunde de slujire în Trupul lui Hristos!